ufo-nyt

SUFOI ©
46. årg. 2004
4. kvartal
Nr. 4

Vi får kontakt med ET i 2025

Selvfølgelig skal vi da til Mars

Trekantede fartøjer - hvad er de?

Hvad foregår der i luften over Allerød?

Forsiden:
På en international konference for astronomer i Tyskland sidste år forudsagde Seth Shostak, en af de ledende eksperter i søgningen efter ikke-jordisk liv, at vi sandsynligvis får kontakt med intelligente aliens i 2025. I 2015 iværksætter European Space Agency (ESA) sit Darwin-projekt, hvor en flortille på seks rumteleskoper vil skanne jordlignende planeter for tegn på liv.
Læs mere i artiklen »Vi får kontakt med ET i 2025«.
(Tegning: ESA)

Indhold

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 95, DK-6200Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.ufo.dk*
E-mail: info@sufoi.dk

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:
Ole Henningsen
e-mail: *oleh@post1.tele.dk*

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen, Bo Møller Hansen og Kari Rajanen

Produktion:
Sats og tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S - 57 64 60 85

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2005:
I 2005 udkommer UFO-Nyt 16. februar, 18. maj, 16. august og 15. november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2005 er kr. 292,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 70,00 (i alt kr. 362,00). Denne kuvertservice er ob-ligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.
Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2005-2009 incl.) for kr. 1.460,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.810,00.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ❍ Postboks 95 6200 Aabenraa ❍ tlf. 70 20 11 22
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ❍ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

Formål
1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufo-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

UFO-Nyt netop nu

AF KIM MØLLER HANSEN

I disse dage udsendes girokort til alle *UFO-Nyt*s trofaste læsere. Bortfaldet af portostøtten til foreningsblade slår igennem for fuld kraft nu. For at sikre *UFO-Nyt*s fremtid har vi været tvunget til at forhøje abonnementsprisen for 2005. Vi håber, at du som læser og abonnent er glad for at modtage *UFO-Nyt* og fortsat mener, at vi gør en forskel.

Informationsarbejdet fylder mere og mere i vores frivillige foreningsarbejde. Ikke fordi der mangler informationer om ufo-fænomener – internettet er til overflod proppet med allehånde ufo-beretninger, fotos og filmklip – men fordi netsurfere, pressen m.fl. gerne vil have seriøs information om emnet. Hvad kan man stole på af de mange informationer? Og hvad har SUFOI selv fundet ud af om denne eller hin sag?

Hvis du vil støtte vores informationsarbejde, kan du på det fremsendte girokort indbetale et ekstra beløb til vores Støttefond. Pengene herfra går til vores udadvendte aktiviteter, som fx medlemsmøder, udstillinger og tilskud til udgivelser. Læs mere om vores fonde på www.ufo.dk.

SUFOI har igennem rigtig mange år haft postboksadresse i Gentofte, hvortil man kunne sende breve, rapporter m.m.

Selv om størstedelen af korrespondancen til SUFOI i dag kommer via vores hjemmeside www.ufo.dk på e-mailen **info@sufoi.dk**, modtager vi faktisk en del "gammeldags" breve og mange materialebestillinger med almindelig post.

For at sikre en hurtig tømning af SUFOI's postboks og dermed give alle henvendelser en hurtigere ekspeditionstid, har vi fået en ny postboks, som ligger tæt på SUFOI's medlemsarkiv og ekspedition.

Alle breve og materialebestillinger sendes fremover til: **SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.**

Og så til nærværende nummer af *UFO-Nyt*, som bl.a. bringer 1. del af Richard Dolans spændende artikel om de flyvende trekanter, nyt om SETI-forskningen, danske observationer, sovjetisk ufo-forskning og præsentation af unikke bøger om ufoer!

Vi lægger ud med et debat-indlæg om Mars-forskningen:

I august skrev forstander Troels Mylenberg, Vallekilde Højskole, og chefkonsulent Morten Albæk et debatindlæg i dagbladet Politiken om det udsigtsløse i en bemandet flyvning til planeten Mars. Dette fik efterfølgende to af de fremmeste danske Mars-forskere, Jens Martin Knudsen og Morten Bo Madsen, på banen.

Da *UFO-Nyt* finder, at forskerne i deres indlæg peger på grundlæggende tanker omkring grundforskning, bringes deres indlæg i den hjemlige Mars-debat i fuld udstrækning på side 3.

God fornøjelse med dette nummer af *UFO-Nyt*!

Synes dine venner, du er tosset?

Har du lyst til at mødes med ligesindede i en lokalgruppe i København? Vi er en lille gruppe almindelige mennesker, som i vinterhalvåret mødes en gang om måneden til snak, hygge og diverse foredrag om emner, som vi finder spændende. Det kan være ufoer, korncirkler, stjernehimlen, ja, sågar spøgelser har vi hørt om.

Har du lyst til at deltage, så følg med i vores medlemsaktiviteter på www.ufo.dk. Du kan også sende en e-mail til **lindhilmar@aab38.dk** - så vil du få en mødeindkaldelse direkte.

Vi glæder os til at se dig.

Selvfølgelig skal vi da til Mars

Til dem, der vrænger på næsen af bemandede rumfartøjer til Mars, er der blot at sige: Vor historie er fyldt med eksempler, der viser, hvor uklogt det er at bremse den grundforskning, der bringer nye muligheder, ny indsigt og et rigere liv.

AF JENS MARTIN KNUDSEN & MORTEN BO MADSEN

Forstanderen for Vallekilde Højskole, Troels Mylenberg, skrev for nylig et debatindlæg med chefkonsulent Morten Albæk i Politiken om planeten Mars (7.8). Indlægget er et ret voldsomt angreb på udforskningen af Mars. Specielt kritiseres den, efter forfatternes mening, udsigtsløse bemandede flyvning til planeten.

Der ironiseres også over det beskedne danske bidrag til sådanne forehavender. Det drejer sig kun om, siger højskoleforstanderen, "at få en rød-hvid møtrik med på turen ..."

Det drejer sig imidlertid om noget langt dybere. Først og fremmest: Undersøgelserne af Mars hører til det, vi kalder grundforskning. Målet er at forstå solsystemets oprindelse og udvikling, herunder især at forstå de fysiske og kemiske betingelser, hvorunder livet opstår .

To små køretøjer, kaldet rovere, landede på Mars i januar i år. De kører stadig rundt på planeten og sender oplysninger til Jorden. Vi deltager dagligt i analysen af disse signaler. Hovedresultatet af de undersøgelser, som roverne har foretaget, er, at overfladen af Mars indeholder betydelige mængder af sedimentære klipper, dvs. klipper dannet ved bundfældning i flydende vand.

Tilsvarende klipper på Jorden indeholder undertiden rester af liv, fossiler. Muligheden for, at klipperne på Mars indeholder fossiler, er således til stede. Af mange grunde vil vi gerne vide, om livet i en fjern fortid er opstået på Mars, og i så fald hvorfor det holdt op med at udvikle sig.

Højskoleforstanderen og chefkonsulenten mener, at vi skal bruge vore ressourcer på at løse kræftens gåde i stedet for at udforske Mars. Nuvel! Men hvor skal vi lede? Kunne det være, at en dybere forståelse af de kemiske betingelser, hvorunder livet dannes og udvikler sig, kunne føre til en indsigt, til bekæmpelse af fx kræft? Måske.

Kunne der ligge en del af svaret i klipperne på Mars? Ingen levende sjæl kan spå om, hvilken betydning grundforskningens resultater kan få. Som vi ser det, er en dybere forståelse af betingelserne for liv af betydning for vor civilisation. Indsigt i spørgsmål vedrørende livets eventuelle kosmiske udbredelse er vel oven i købet af betydning for vor forståelse af os selv, af menneskets placering i verdensaltet.

Under alle omstændigheder: Vor historie er fyldt med eksempler, der viser, hvor uklogt det er at bremse grundforskning.

Netop planeten Mars spillede en helt afgørende rolle i det moderne Europas fødsel. Tycho Brahes "verdensfjerne og nytteløse" målinger af planetens gang hen over himlen blev – gennem Keplers omfattende regnearbejde – grundlaget for den Newtonske mekanik. Hermed var den moderne naturvidenskab født, den videnskab, der har skabt de betingelser, hvorunder demokrati og højskoler kan vokse.

Endnu et eksempel: I 1830'erne opdagede englænderen Michael Faraday induktionsloven. Hans undersøgelser var af grundvidenskabelig karakter. Faraday ønskede at forstå, hvorledes naturen virker. Nu blev induktionsloven af afgørende betydning for hele den omfattende elektroniske udvikling, der fulgte. Ja, induktionsloven er baggrunden for, at højskoleforstanderen kan skrive debatindlæg på sin computer, debatindlæg, der søger at standse et grundforskningsprojekt.

Livet er forbavsende. Fra bakterier over roser og elefanter til mennesker. Livet synes næsten som et mirakel. I en af sine bøger beskriver den amerikanske fysiker, Freeman Dyson, en sommerfugl, Monarchsommerfuglen. Sommerfuglen er først en larve, bliver så en puppe, for til sidst at folde vingerne ud og flyve. Og flyve gør den, fra den

Dr.scient Jens Martin Knudsen (tv.) og lic.tech. Morten Bo Madsen er tilknyttet Center for Planetforskning, Dansk Rumforskningsinstitut og Niels Bohr Instituttet for Astronomi, Fysik og Geofysik på Københavns Universitet. (Foto: Ole Henningsen)

nordøstlige del af USA, hen over hele kontinentet, ned til det sydvestlige hjørne og ned i Mexico.

Denne sommerfugls hjerne på mindre end to kubikmillimeter fortæller sommerfuglen, hvorledes den skal flyve. I den lille hjerne ligger et navigationsprogram, hvormed sommerfuglen kan finde vej over de tusinder kilometer på den lange rejse. De atomer, der danner denne hjerne, var for 4 ½ milliard år siden ubemærkede medlemmer af en kaotisk sky af gas og støv, der omgav den nydannede sol. Vi søger at forstå, hvordan denne sky har udviklet sig.

I løbet af det 21. århundrede vil menneskene måske være i stand til at læse den meddelelse, der ligger gemt i programmet i sommerfuglens hjerne. I detaljer vil vi kunne forstå, hvorledes dette program er i stand til at dirigere larven, puppen og sommerfuglen i al dens færd; vi vil lære, hvorledes sommerfuglen ved navigationsprogrammets hjælp finder vej på den lange rejse; og en sådan dyb indsigt i naturens virkemåde vil få nogle teknologiske konsekvenser, som vi i dag kun kan ane. Stands ikke grundforskning!

Når vi forstår den vidunderlige biokemiske "elektronik", der ligger bag sådanne mirakler, når vi så at sige mestrer sommerfuglens konstruktion, vil menneskets magt vokse. Og det er da, som altid, menneskets ansvar at anvende denne magt i det godes tjeneste. Og dertil kan vi måske håbe på Vallekilde Højskoles hjælp!

Rejsen til Mars har det formål at udvide vort kendskab til solsystemets dannelse og udvikling, og herunder især at opnå indsigt i netop de fysiske og kemiske betingelser, der fører til dannelse af liv. Men rejsen til Mars vil indeholde meget mere. Den vil fx sætte os i stand til grundigt at overveje mødet mellem mennesket og det store Univers. Alt dette udvider menneskets horisont. Vor teknologi er underkastet vor fantasi, og ikke omvendt – vi tager til Mars, ikke på grund af vores teknik, men fordi vi ønsker at nå til en dybere forståelse af det Univers, hvoraf vi selv udsprang.

Vor historie har igen og igen vist, at udforskningen af det ukendte bringer nye muligheder, nye valg, ny afgørende indsigt og et rigere liv. ❑

Dette debatindlæg er bragt i *Politiken* den 28. august 2004 og gengivet med speciel tilladelse fra Jens Martin Knudsen, Morten Bo Madsen samt Politiken.

Manden, der krævede handling

AF JACQUES VALLEE

"Du har forrådt dit ansvar over for videnskaben Allen," sagde den høje, følsomme, sorthårede mand og bankede med sin hånd på astronomens skrivebord. "Du skulle have tonet rent flag for længe siden!" Kontrasten mellem de to modstandere var slående. Bag skrivebordet sad en moden herre, hvis fipskæg havde grå stænk. Han kneb øjnene sammen, da han opfattede budskabet. "Du forstår ikke min situation, vel Jim?" svarede han og forsøgte at skjule sine følelser ved at blæse nogle skyer af blå røg fra sin pibe. "Hvor var du, da jeg forsøgte at få støtte fra den akademiske verden?"

Konflikten mellem de to mænd, J. Allen Hynek og James E. McDonald, giver et godt indblik i, hvordan videnskaben forholdt sig til det ukendte og dets relevans i forhold til den moderne verden. Bogen "Firestorm" fortæller deres historie og videnskabens forhold til det ukendte.

Igen og igen i videnskabens historie opdager forskerne nye fænomener, eller gamle fremstår pludseligt i et nyt lys. Den viden, man får, skaber nye forhåbninger, da den viser, at den intellektuelle proces fortsat ændrer sig, og man får om muligt en bedre forståelse af naturen bag fænomenerne. En gang imellem frembringer denne nye viden blot nye bekymringer: Hvis fænomenet ikke passer ind i de kendte rammer, vil folk stille sig tvivlende over for de nye opdagelser og deres relevans. Man vil måske endda afvise de nye data af filosofiske, religiøse eller politiske grunde.

Gennem de seneste 50 år har vi set et sådan fænomen opstå – eller var det et gammelt fænomen set i et nyt lys? Det vakte voldsomt røre og skabte øjeblikkeligt strid i det teknologiske samfund. Striden drejede sig om de usædvanlige flyvende objekter. Den fortsætter den dag i dag. Og dr. James McDonald var en af de bedste fortalere for de fysiske objekters eksistens, ligesom han konkretiserede alle de udfordringer, som disse objekter skabte for den etablerede videnskab.

Piloter og andet militært personale begyndte at indrapportere ufoer under Anden Verdenskrig. Observationerne kulminerede mellem 1947 og 1952, så der blev hurtigt nedsat en officiel kommission i et forsøg på at finde en forklaring på, om observationerne var en del af et naturligt fænomen, eller om de var fysiske og fabrikerede objekter.

Tidligt i 1960'erne var meget få videnskabsmænd indvolveret i analyser af observationerne, for beskrivelserne var så mærkelige, objekterne så flygtige, og den politiske indblanding så problemfyldt, at de akademiske kredse afviste den mulighed, at videnskaben nogensinde ville foretage en dybtgående undersøgelse af ufoer. Nogle få af de stærkeste skeptikere anført af Donald Menzel og senere Carl Sagan bekæmpede ethvert forsøg på at få de bedste observationer undersøgt. Uden at tilslutte sig en så ekstrem holdning slog de fleste forskere sig

▶

Nye bøger

til tåls med, at U.S. Air Force havde en undersøgelsesgruppe kendt som Project Blue Book, der tog vare på rapporterne. De fortsatte blot med at passe sig selv.

Den ophedede ordveksling, som jeg beskrev i indledningen, fandt sted på Dearborn Observatory på Northwestern University lige nord for Chicago. Jeg var vidne til den iltre ordstrid. Jeg mødte dr. J. Allen Hynek i 1963 på et tidspunkt, hvor han allerede fungerede som den ledende videnskabelige konsulent for Blue Book. Han var en tålmodig og dybsindig astronom, som ikke ønskede at vække den store opsigt. Da der indløb mange ufo-observationer, og de var så veldokumenterede, at de klassiske forklaringer ikke slog til, kunne han have trukket i nødbremsen, hvilket jeg ofte rådede ham til at gøre dog med behørig hensyn til det militære system, men han frygtede at blive isoleret, og han troede, at han ville blive boycottet og latterliggjort af ældre videnskabsmænd, hvis han gjorde det. Det var bedst at holde mund, mente han, indtil folk var rede til at høre, hvad han havde at sige.

Dr. James E. McDonald er temaet i bogen "Firestorm". Han var manden, som sprang ind på scenen på dette tidspunkt, krævede handling, gik ind i sagerne med stor energi og afslørede de falske forklaringer. Han var fysiker med speciale i atmosfærens fysik og ansat på University of Arizona og havde et flot ry som uafhængig tænker, ekspert i vejret og dets udvikling, og han havde med succes kæmpet imod militærets placering af missilbaser nær byer. Han var også en førsteklasses forsker og underviser. Hans historie, passionerede liv og hans kamp med de mere konservative dele af det videnskabelige samfund er aldrig før blevet beskrevet detaljeret, og hans engagement i ufo-problematikken skulle have været beskrevet for længe siden. Det kaster lys over nogle af de mest usmagelige aspekter af det videnskabelige liv, på et tidspunkt hvor den amerikanske befolkning begyndte at stille spørgsmål til det etiske i det, som mange akademikere stræbte efter.

Som ung computerforsker ved Northwestern University og med en stor interesse i ufo-problematikken var jeg så privilegeret at kende begge mænd, og jeg forsøgte at mildne deres debat. Desværre stak deres konflikt meget dybere, og

Jacques Vallee deltog sammen med J. Allen Hynek i et møde med FN's generalsekretær Kurt Waldheim (ses på billedet for bordenden) i FN's hovedkvarter i New York den 14. juli 1978. På dette møde var ufo-problematikken til debat på initiativ af Grenadas premierminister Sir Eric M. Gairy. Fra venstre ses den fhv. amerikanske astronaut Gordon Cooper, dr. Jacques Vallee, den franske forsker Claude Poher, dr. J. Allen Hynek og Sir Eric M. Gairy.
(Foto: United Nations/Saw Lwin)

mine evner rakte ikke til at få dem til at indgå et forlig. Det gav mig en følelse af, at de gode muligheder var tabt på gulvet, og at det gik mod en pinefuld ende. Derfor er jeg taknemmelig for, at Ann Druffel – en dygtig og anerkendt forsker – har lavet en storslået rekonstruktion af Jim McDonalds verden, hans kampe med skeptikerne, hans store anstrengelser for at få dataene forelagt flyvevåbnet, NASA og hans selvtilfredse kolleger, og hans lejlighedsvise sammenstød med mere fanatiske, irrationelle troende.

Druffel beskriver hans private kvaler, energi, hans heroiske forsøg på at få sat gang i sine ligemænd. Hun stiller skarpt på hans eventuelle fejltagelser.

I en tid, hvor få modige sociologer er ved at blive interesseret i at dokumentere videnskabens menneskelige aspekter, dens stridspunker og konflikter, og de personlige motiver der formede dem, er Jim McDonalds tragiske liv en værdifuld kilde. Desuden er det også relevant for os i dag på alle måder.

Omkring 30 år efter de hændelser, som denne bog omtaler så godt og levende, fandt sted, er videnskaben endnu en gang udfordret af det uidentificerede fænomens fortsatte tilstedeværelse på en himmel oversået med teknologi. Emnet er endnu mere pirrende end dengang, men videnskaben har desværre ikke skiftet holdning! Der er den samme skændige afvisning og nedladende attitude. Skeptikerne er ikke de eneste, man kan give skylden for den manglende forskning. Nogle af de mest glødende fortalere for ikke-jordiskes besøg har også travlt med at omskrive historien for at pleje egne interesser. Vilde rygter om fænomenets udvikling i de første år, myndighedernes beslutninger og videnskabens reaktioner skabes og sættes i omløb hver eneste dag. I al denne forvirring hæver Ann Druffels værk sig over støjen og minder læserne om den videnskabelige og politiske sammenhæng. Det tvinger os til at revurdere det meste af det, vi har erfaret de seneste to årtier. Det minder os om de muligheder, der er gået tabt.

Undervurderede James McDonald ufo-fænomenets underfundighed og kompleksitet? Gjorde Allen Hynek det rigtige ved at advare ham mod, at hans ligefremme, energiske indfaldsvinkel ikke ville føre til noget konstruktivt? Ville en alliance mellem disse to mænd have givet – som jeg engang håbede – et spirende, enestående videnskabeligt gennembrud? Vi får aldrig et fyldestgørende svar på disse spørgsmål, men Ann Druffel, som tålmodigt har interviewet mange af vidnerne til dette drama, bringer os tæt på et svar ved i denne bog at levendegøre sagens hovedpersoner. Da jeg læste hendes bog, følte jeg, at jeg sad sammen med dem igen og lyttede til deres ophedede debat.

Den lektie, som Jim McDonald lærte os, er meget vigtig og må ikke gå i glemmebogen: Videnskaben

skabes af mysterier og udfordringer, som kræver mere end blot en god indsats. Forskning kræver en utrættelig indsats, retskaffenhed og fokusering. Nogle af udfordringerne ligger på vores fatteevnes yderste grænse. De trodser vores anstrengelser på at få dem puttet inden for tidens kendte, snævre rammer.

Fra det øjeblik, hvor deres konfrontationer begyndte på Dearborn Observatory, havde Hynek og McDonald hver deres meget forskellige syn på, hvordan ufo-polemikken skulle gribes an, men de var dog enige om én ting: De delte den opfattelse, at videnskaben en dag ville få øjnene op, og hele dens struktur ville blive ændret radikalt, når den begyndte at forstå ufo-fænomenet og dets betydning.

En anden af Ann Druffels opdagelser var en speciel kilde, som virkelig fascinerede mig: Hun fandt ud af, at Jim McDonald havde skrevet dagbog, eller helt præcist en slags arbejdsrapport i fire dele. I måneder, der blev til to år, afskrev hun omhyggeligt teksterne, redigerede dem og udvalgte de væsentligste afsnit for os. Som en kilde til information om et af vor tids største mysterier er det bemærkelsesværdigt. Det viser også, hvordan en stor videnskabsmand tackler et nyt problem.

Jeg sammenlignede Jims notater med mine egne. Ann var så venlig at låne mig den kopierede tekst, som jeg sad og læste ved tastaturet til hendes Macintosh computer i hendes arbejdsværelse i Los Angeles. Jims beskrivelse af hændelser, som vi begge kendte til, passede ofte med mine, og vores indtryk af andre mennesker, der havde forbindelse til hændelserne, stemte også, selv de steder, hvor vi var uenige om, hvad der skulle gøres. Det var en god oplevelse at læse hans reaktioner på disse punkter med hans egne ord.

James McDonalds dagbog gør det klart, at han løb ind i præcis den form for dogmatisk skepsis, som Allen Hynek havde advaret ham imod mange år tidligere. Det var måske det, der fik ham til at fortsætte sit korstog. Men hans tragiske død indeholder en advarsel: Forestillingen om en akademisk uskyld er ikke andet end en charmerende myte. Vi har at gøre med en videnskabelig institution, som er uvillig til at acceptere nye, forstyrrende fænomener, akkurat som kirken i middelalderen afviste at acceptere, at Jorden var rund og kredsede omkring Solen. De lærde gejstlige ville ikke engang se gennem en kikkert. Nutidens akademikere opfører sig ikke meget bedre. De afviste at undersøge de ufo-sager, som McDonald havde udvalgt, akkurat som de afviste Hyneks bøn om at lade ham offentliggøre de bedste data i deres officielle tidsskrifter.

En verden, hvor folk som Allen Hynek bliver ignoreret, en verden, hvor en person af James McDonalds kaliber får lov til at dø i ensomhed og misforstået, er en verden der skriger på drastiske reformer i de intellektuelle institutioner.

Problemet stikker meget dybere end blot at vide, om der findes uidentificerede flyvende objekter eller ej, og hvor de stammer fra. Hvad der står på spil her, er vores egen sjæl og den usikre fremtid for den menneskelige intelligens. ❑

Kilde:

Forordet til "Firestorm"/ *-for & kmh*

Kampen for ufologien

AF KIM MØLLER HANSEN

Jacques Valles artikel "Manden, der krævede handling" er forordet til Ann Druffels murstenstykke bog om dr. James E. McDonald. Druffel må have arbejdet i mange år på denne bog. Hun har gennemgået McDonalds personlige arkiver, hans notater, hel- og halvfærdige manuskripter, interviewet familiemedlemmer, gamle kolleger, venner og fjender. Hun giver et portræt af en meget produktiv, næsten manisk, videnskabsmand, der fra at efterforske lokale ufo-observationer i Arizona endte med at undersøge alle større sager verden over.

Fra midten af 1960'erne brugte McDonald al sin fritid på at efterforske ufo-hændelser. I årene 1958-1966 var han tæt knyttet til ufo-organisationen NICAP (National Investigations Committee On Aerial Phenomena). Samarbejdet foregik først i stilhed, men i 1966 trådte McDonald offentligt frem og blev den person, som medierne verden over ville tale med om ufo-forskning.

NICAP blev stiftet i 1956, og da major Donald E. Keyhoe i 1957 blev NICAP's energiske og karismatiske leder, voksede organisationen eksplosivt – ikke mindst da antallet af observationer steg markant i USA i 1964-66. På sit højeste havde NICAP 15.000 medlemmer og talte adskillige videnskabsfolk og højtstående officerer blandt sine medlemmer og i ledelsen. NICAP led en stille død i 1970-71. Medlemstallet svigtede, og interessen dalede, da Condon Kommissionen i 1969 kon-

James E. McDonald (th.) sammen med John Pearse på radiostationen 2GB i Sydney den 26. juni 1967.

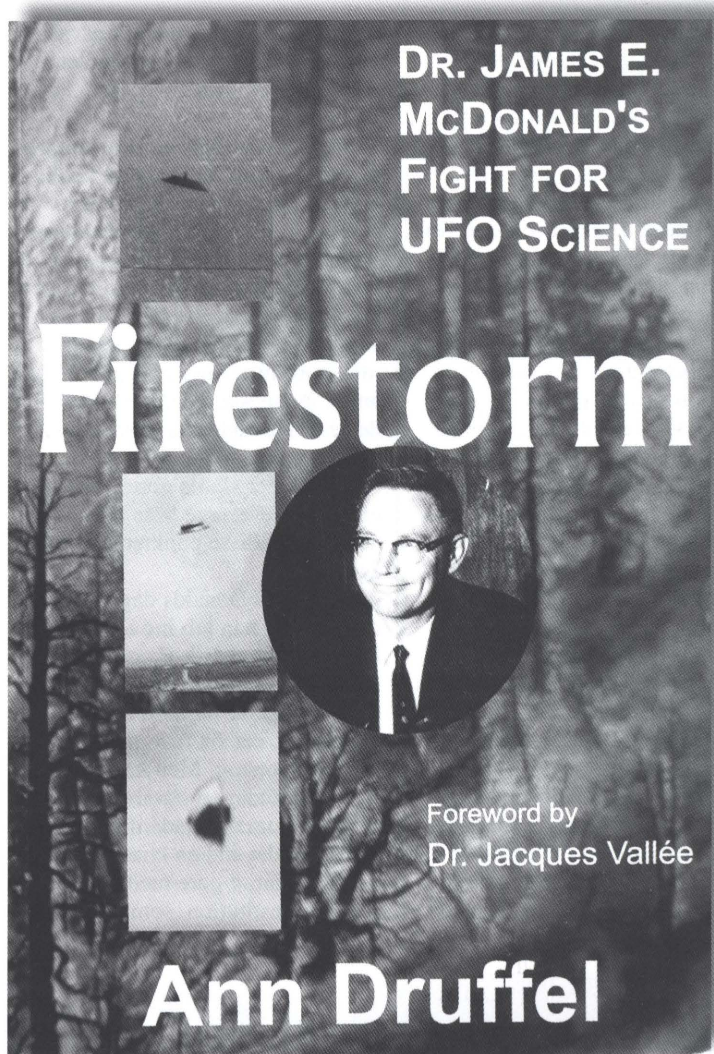
Nye bøger

kluderede, at det ikke var værd at bruge tid på ufo-fænomenet.

James E. McDonald forsøgte i alle disse år at få kolleger til at interessere sig for fænomenet og undersøge det videnskabeligt, men forgæves. Ann Druffel beskriver levende sejre og nederlag i detaljer – dog uden at miste overblikket. Man mærker, at hun selv var aktiv i ufo-arbejdet sammen med McDonald, og at hun opfatter hans bidrag til ufologien som langt større end J. Allen Hyneks. Project Blue Book var en narresut, der skulle holde offentligheden hen med tågesnak og dårlige bortforklaringer – hvilket McDonald påviste gang på gang. Blue Book var lige fra oprettelsen lavt prioriteret i flyvevåbnet, og efterforskningen blev derefter.

Druffel har ikke megen sympati for Hynek, der fremstilles som en mand, der over for McDonald indrømmede, at rapporterne blev elendigt efterforsket, og at forklaringerne var tilfældige og utilstrækkelige. En mand, der var bange for at miste sit bijob som astronomisk konsulent for Blue Book. James E. McDonald var til gengæld – ifølge Ann Druffel – ikke bange for at tage chancer ved som respekteret videnskabsmand at stå frem og sige, at ufoerne fortjener et videnskabeligt studium.

McDonalds energi, frygtløshed, engagement og depressive perioder blev måske også hans død. Han arbejdede dag og nat både som forsker og med ufo-sager. I marts 1971 meddelte hans kone, Betsy, at hun ønskede skilsmisse. Det førte til, at McDonald den 9. april 1971 skød sig i hovedet. Selvmordet mislykkedes, men gjorde McDonald næsten blind. Efter en længere sygeperiode genoptog han sit videnskabelige arbejde og sin hobby – og arbejdede videre med den ufo-bog, han havde planlagt gennem længere tid, men som aldrig blev skrevet.

Ann Druffel: Firestorm – Dr. James E. McDonald's Fight For UFO Science, Wild Flower Press 2003, 609 sider, ill.
Bogen koster kr. 489,00 kr. og kan bestilles ved at udfylde kuponen side 23.

Den 13. juni 1971 blev McDonalds lig fundet under en bro uden for hjembyen. I tiden efter dødsfaldet var der i ufo-kredse mange rygter, om hvordan og hvorfor McDonald døde. Var han til besvær for nogen? Havde han opdaget noget afgørende nyt om ufoer og myndighedernes rolle, som krævede hans død? Osv. Druffel er dog ikke i tvivl: McDonald døde for egen hånd med en revolver indkøbt kort forinden. Årsagen var en depression udløst af problemerne i privatlivet og den latterliggørelse, som politikere og fjender i videnskabelige kredse havde udsat ham for offentligt pga. hans ufo-interesse.

Ann Druffels "Firestorm" er ikke blot en biografi over en usædvanlig videnskabsmand, men også et glimrende signalement af en spændende periode i ufologiens historie med afsløringer af de intriger, manipulationer og politikker, som mødte McDonald og ligesindede. Druffels adgang til og brug af førstehåndskilder, bogens noter, kildehenvisninger og omfattende indeks gør "Firestorm" til en uundværlig bog.

Bogens sidste 68 sider gengiver bilag (breve, rapporter, avisudklip o.lign.), som Druffel refererer til bogen igennem. Bilagene kan også ses på hjemmesiden www.5thworld.com. ❑

Fra venstre mod højre: Dr. Thornton Page, dr. David L. Morgan, John G. Fuller, Richard Hoagland og dr. James E. McDonald. Fotograferet den 26. januar 1968.

Hvad foregår der i luften over Allerød?

AF
TOKE HAUNSTRUP

Den 5. juni 2004 gjorde en 21-årig kvinde fra Allerød (som ligger nord for København) en interessant observation af et "flammelignende" fænomen, der bevægede sig hen over himlen fra nord mod syd.

I indberetningen til SUFOI beretter observatøren bl.a.:

"Den virkede ikke til at være særlig langt over jorden, man kunne tydeligt se, at den brændte (at der var ild). ... Den steg opad – det så ud, som om den var sendt op i luften ikke alt for langt herfra – lidt a la en raket (fyrværkeri), men det var det helt sikkert ikke... Den var også ret stor. Vi var først bange for, at det var et fly, der var ved at styrte ned, men da det var lige over os, kunne vi se, at det var det ikke. Så var det, vi tænkte meteor, men jeg mener, den var for stor og 'for tæt' på til at være det ..."

Observationen fandt sted kl. 23.45 og varede 2 minutter. Da beretningen lød ret interessant, blev hændelsen omtalt i det efterfølgende nummer af SUFOI's internet-nyhedsbrev *UFO-Mail* udsendt den 14. juni 2004.

Omtalen gav anledning til en henvendelse fra en af nyhedsbrevets læsere, som kunne fortælle, at han havde set noget tilsvarende i sommeren 2003 – også i Allerød. Læseren havde endvidere gjort sig den ulejlighed at kikke observationslisten på vores hjemmeside grundigt igennem. Her fandt han, at der i det hele taget syntes at være en stor hyppighed af observationer fra Allerød området – mange af dem af fænomener med en gul-orange farve (samme farve som det fænomen havde, som den 21-årige mand havde iagttaget). Dermed antydede læseren, at der måske kunne være tale om, at det samme fænomen var gået igen over de sidste år.

Efterfølgende har vi i SUFOI fundet en række af disse ældre sager frem fra "gemmerne" for at sammenligne observationsberetningerne. En del af sagerne beskriver fænomener, som ikke umiddelbart er sammenlignelige med det fænomen, der blev set den 5. juni 2004. Men indtil flere sager beskriver et fænomen, som på flere punkter ligner hinanden. Det vigtigste fællestræk for disse sager er, at observatørerne beskriver et "flammelignende" fænomen.

Følgende er en kort omtale af disse observationer (der alle er gjort i Allerød).

18. maj 2000 kl. 22.30 og kl. 23.10

Fra denne dag har vi modtaget to indberetninger om observationer:

En kvinde fra Allerød fortæller, at hun og et andet vidne over 20 minutter så et fænomen, der bevægede sig fra syd og langsomt mod nord. Fænomenets udseende beskriver hun som et "brændende rør".

Samme aften, men omkring klokken 23.10 (cirka 20 minutter efter at ovennævnte observation sluttede) ser en anden kvinde fra Allerød et fænomen, som hun beskriver som en "langsomt flyvende genstand med orangerød pulserende lys". Også denne observatør beskriver fænomenets udseende som "noget med ild i". Fænomenet bevægede sig fra syd mod nord. Observationen varede cirka 5 minutter.

13. august 2000 kl. 22.25

Denne aften observerede en 45-årig mand fra Allerød et fænomen, som bevægede sig fra syd mod nordvest. Han beskriver oplevelsen således:

"Da jeg luftede min hund, så jeg et rundt lysende objekt, som jeg først antog var et fly, da der var en del nordgående trafik på dette tidspunkt. Ved nærmere eftersyn manglede lanternerne, og objektet mindede mere om et nødlys, en blød rød-lysende kugle, men med et gult flammende indre. Banen, det bevægede sig i, var bestemt ikke en parabel. Grunden til jeg siger, at det havde et flammende indre, er, at variationen i det gule lys' intensitet var lige så kaotisk, som flammer, hvorimod det røde lys var konstant. Min næste indskydelse var et meteor, men bevægelsen var ikke konstant accelererende. Flere gange stod det stille på himlen, og ligesom observerede, for derefter at fortsætte. Objektets hastighed oversteg dog aldrig hastigheden på de fly, som var i luften på dette tidspunkt. Da jeg kom ind, hentede jeg min kikkert, men der var ikke flere detaljer at se."

2. august 2003 kl. 22.30 og kl. 22.45

Vi har modtaget hele tre indberetninger om fænomener set om aftenen den 2. august 2003.

Den ene af observationerne er indberettet af en kvinde i 40'erne, som sidder i haven sammen med seks andre. Omkring kl. 22.30 får de øje på tre lysende fænomener. Om fænomenernes udseende skriver kvinden, at det så ud, som om "der var ild eller stærkt lys i bunden og noget mørkt ovenpå". Der høres ingen lyd. De tre fænomener bevægede sig fra syd mod nord, havde en orange farve og forsvandt efter cirka 5 minutters observation.

Den anden af observationerne finder sted samtidig og indberettes af en 13-årig dreng. Om observatøren fortæller han:

"Først så vi et orange lysende objekt flyvende med høj fart fra vest. Derefter så vi yderligere to orange objekter flyvende fra samme retning. Efter ca. 1-2 minutter sænkede alle tre objekter farten og fortsatte i langsomt fart mod nord dannende en perfekt ligesidet trekant. Efter ca. 3 minutter var lyset fra objekterne ikke synligt fra vores observationspunkt."

Der er en række lighedspunkter mellem disse to observationsbeskrivelser, og det forekommer sandsynligt, at der er tale om det samme fænomen.

Den tredje observation gøres af en 31-årig kvinde, som angiver starttidspunktet til at være omkring kl. 22.45 og observationens varighed til 3-4 minutter. Kvinden, der på tidspunktet for observationen befinder sig sammen med to andre, fortæller:

"Tre stærkt orangefarvede kugler kommer lydløst hen over himlen. Efter at have stået og observeret dem i to minutter, stopper den forreste kugle. De to andre fortsætter deres lydløse færd i ca. 20 sekunder – derefter stopper de også. De står stadigt stærkt lysende på himlen, men nu danner de en ligebenet trekant. Sådan bliver de stående i 1-2 minutter. De begynder at bevæge sig igen – stadigvæk som en trekant. Det stærke lys fader nu mere og mere ud, og som med et 'fingerknips' er de væk. Det var en meget sær oplevelse, som ingen af os havde en logisk forklaring på."

▶

Observationer

Den tredje observationsbeskrivelse adskiller sig på flere punkter fra de to første. Blandt andet beskriver rapportøren, at fænomenerne på et tidspunkt stopper op, hvilket ikke omtales i de to første. Endvidere oplyses det, at fænomenerne bevægede sig fra vest mod syd (hvor bevægelsen i den første observation angives som fra syd mod nord og i den anden observation fra vest mod nord). Mht. de varierende retningsangivelser skal det dog nævnes, at det ikke er unormalt, at observatører har endog meget vanskeligt ved at angive korrekte kompasretninger.

Hvad flyver over Allerød?

Selv om man ikke med sikkerhed kan konkludere, at observationerne ovenfor omhandler det samme fænomen, er der alligevel flere fællestræk, som kunne pege i den retning. Først og fremmest er det beskrivelsen af fænomenernes udseende som "flammeagtige", som går igen.

Vi har i SUFOI ikke noget umiddelbart bud på, hvad der kan være årsag til disse beretninger. Læseren, som henvendte sig til SUFOI efter at have læst omtalen af observationen fra den 5. juni 2004 i *UFO-Mail*, nævner, at der tæt på Allerød ligger en flyveplads, som måske kan have forbindelse til observationerne. Denne mulighed er endnu ikke blevet undersøgt nærmere. ❑

Hvis læserne af *UFO-Nyt* skulle have kendskab til noget, som kan hjælpe med at kaste lys over disse observationer, hører vi meget gerne herom. Send en e-mail til **info@sufoi.dk** eller skriv til **Skandinavisk UFO Information, Postboks 95, 6200 Aabenraa.**

Fotos fra Allerød

AF OLE HENNINGSEN

Der er nu taget flere fotos af de flyvende lys i nærheden af Allerød. SUFOI fik denne henvendelse fra Michael Nielsen, der bor i området:

"Jeg har af flere omgange observeret de orange objekter omkring Allerød. Det har også været mod vest og nord. For to år siden kommende fra sydvest, én først og kort efter fire mere, der til sidst også forsvandt i horisonten formentlig også efter ca. 10 minutter. Det samme i nordlig retning Nyårsaften 2002/2003. Da så jeg dem dog kun svævende i horisonten, og så vidt jeg husker kun 3-4 stk.

Den 8. august 2003 så jeg flere svæve i nord-nordøstlig retning. De er også blevet set svævende mellem tårnene på Frederiksborg Slot i Hillerød. Det kan dog godt have været længere væk, men så ud som om de svævede mellem tårnene. Jeg tog denne aften to fotos. De er taget med et digitalkamera af begrænset kvalitet."

Der gik kun kort tid, så kom den næste henvendelse fra Michael Nielsen:

"Jeg har igen i dag den 10. september observeret to gule objekter på himlen over Allerød. De kom fra sydvest og fløj i en bue op på himlen, hvor de langsomt forsvandt mod nordvest. Det hele tog ca. 3 minutter, fra kl. 20:44 til 20:47. Jeg har taget nogle billeder som hermed fremsendes.

Objekterne er runde og orangegule. På billederne er de aflange i forskellige former, hvilket skyldes, at jeg ikke kunne holde kameraet stille. De er taget med 3 x optisk zoom. Kameraet er et 5 megapixel Canon Powershot S 50. Håber I kan bruge billederne."

Efterfølgende tilføjede den heldige fotograf:

"De gul-orange lys blev set fra vores have. Det var mørkt med et svagt skær af det sidste af solnedgangen på skyerne i det nederste af horisonten. Himlen var helt mørk, og det var stjerneklart. Min kæreste kiggede ud ad vinduet og fik så øje på de orangegule lys på himlen. Vi gik ud i haven og så, at lysene steg skråt op på himlen i en bue fra sydvest til nordvest og forsvandt i en højde af ca. 45 grader i forhold til horisonten (90 grader regnet som lodret op).

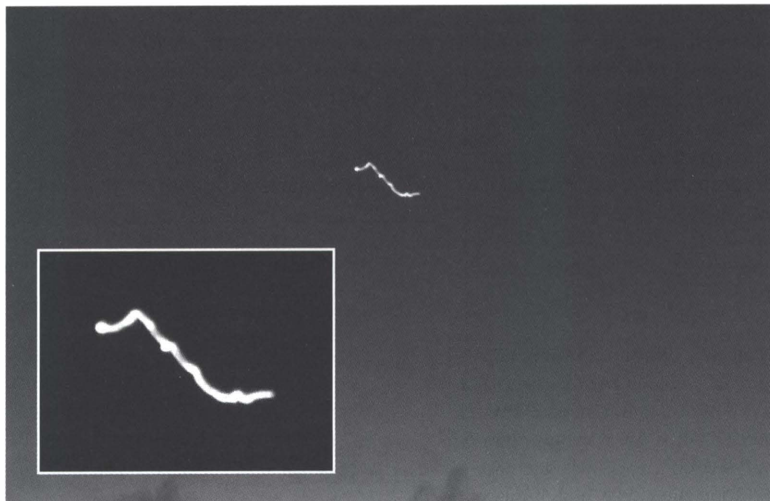
Lysene var væsentlig større end de kraftigste stjerner, man kan se, måske tre gange større. De blev dog mindre, efterhånden som de forsvandt mod nordvest. Der kom, da de var ved at forsvinde, et fly fra nordvest mod øst.

Jeg tror selv, at det er en form for fyrværkeri (som nødblus), der hænger længe i luften og driver med vinden, måske en amatørfyrværker eller lignende.

Min kæreste synes dog, de flyver for stærkt og følges for meget ad, til at det kan være noget, der driver med vinden.

Sidste gang vi så dem, spurgte vi fyrværkerifabrikken i Allerød, om de havde haft gang i noget den aften, men det havde de ikke. Det skal lige siges, at første gang vi så dem, steg de hurtigt op på himlen, som om de blev skudt op," slutter Michael Nielsen sin beretning til SUFOI.

Billederne er i øjeblikket ved at blive undersøgt nærmere, og vi vil vende tilbage til sagen i et af de kommende numre af *UFO-Nyt*. ❑

Det lysende objekt ses som en lysende streg på den mørke aftenhimmel.

(Udsnit) Den lysende streg opstår, hvis det svagtlysende objekt bevæger sig under eksponeringen, og kameraet samtidig ikke kan holdes helt stille.

Trekantede fartøjer - hvad er de? 1. del

Observationer af "umulige" fartøjer set på himlen er meget almindelige. De bliver også almindeligvis ignoreret. De bliver i hvert fald ignoreret af de officielle kanaler og magthaverne. En del af fænomenet skiller sig imidlertid tydeligt ud fra de traditionelle beretninger, nemlig de berygtede trekantede fartøjer.

AF RICHARD M. DOLAN

Den amerikanske mainstreamkultur, som ellers er stiv og meget snæver, accepterer fra tid til anden, at den slags ting eksisterer. Det kan rent ud sagt også være svært ikke at acceptere dem. Der indkommer simpelt hen for mange rapporter. Og de kommer også konstant.

En typisk observation fandt sted lige over midnat den 2. marts 2003. En sikkerhedsvagt i et indhegnet område i Dallas så i 8 til 9 sekunder "en sort trekant uden nogen form for lys" flyve mod vest.

Objektet var fuldstændig lydløst og så ud til at krydse himlen i en højde på omkring 400 m. Observatøren, som så trekanten forsvinde bag nogle huse, kontaktede politiet i Dallas. Han fik at vide, at ingen andre havde set objektet.

Oplysninger om observationen er tilgængelig på National UFO Reporting Centers (NUFORC) hjemmeside. Observatøren talte med Peter Davenport, der leder NUFORC. Han mener, at observatøren "er meget oprigtig og troværdig". [1]

Her er en anden rapport fra NUFORC. Den 24. januar 2003 så en mand et objekt med facon som en trekant, mens han en aften kørte på en stille vej i Arkansas. Han satte farten ned, slukkede radioen og rullede bilruden ned. Han troede, at det var en helikopter, men kunne ikke høre støj.

Han standsede bilen og betragtede objektet, som nu svævede ca. 3 m over en telefonpæl. Han lagde mærke til, at det havde tre lys (rød, hvid og blå) – ét i hvert hjørne. Han betragtede objektet i omkring fem minutter, "og så var det væk".

Ingen af disse observatører oplyste noget om fartøjets størrelse. Trekanternes størrelse varierer fra små til enorme. De fleste flyver meget langsomt og forholdsvist lavt. Nogle observatører beskriver dem som boomerang-formede i stedet for som trekanter.

Den kendsgerning, at de flyver lavt og langsomt, kræver mere end noget andet en forklaring, både videnskabeligt og politisk. Sagen bliver dog endnu mere kompliceret af, at disse trekanter også kan flyve med utrolig høj hastighed, og at de er så manøvredygtige. De foretager bratte u-vendinger og har en fantastisk acceleration.

Den berømte "politi-observation" fra Illinois i begyndelsen af år 2000, hvor politibetjente så et gigantisk trekantformet objekt, er et af de bedst kendte tilfælde. Her var det flyvende objekt større end en jumbojet, fløj i en højde på 200 m og var enten lydløst eller forbavsende stille. Det fløj meget langsomt og havde en række blændende, hvide lys på siderne.

Alt dette er meget underligt. Men det, der gør sagen meget svær at forklare, er objektets måde at accelerere på. Med en af betjentenes ord var det i stand til at forsvinde i løbet af meget kort tid, "under et blink med øjet" og "fuldstændig lydløst". Det ene øjeblik var det kun 100 m borte, og det næste adskillige kilometer. [2]

Hvis det så var et isoleret tilfælde, kunne man mistænke observatøren for at tage fejl. Men det var ikke et isoleret tilfælde, så her bliver problemet endnu mere kompliceret. For et objekt magen til blev set adskillige gange i begyndelsen af 1980'erne i Hudson Valley nord for New York City.

Den 31. december 1982 rapporterede folk fra flere forskellige steder om sådanne objekter. Det drejede sig heller ikke om fester i New York i anledning af nytåret.

Objektet blev filmet. Det var meget stort, trekantformet, fløj mindre end 200 m over jorden, havde klare lys, fløj i små cirkler, og på et tidspunkt sendte det et søgelys ned mod motorvejen.

I juli 1984 trængte det samme eller et lignende objekt ind i luftrummet over atomkraftværket ved Indiana Point og afbrød elektronikken og kommunikationssystemerne, mens det svævede over reaktoren.

I begyndelsen af 1980'erne nåede antallet af observationer som dem i Hudson Valley op på over 1.000. I ét tilfælde blev der taget en videosekvens i en så god kvalitet, at den blev sendt til Jet Propulsion Lab i Pasadena. Konklusionen var: Helt sikkert et fysisk objekt! Men ikke et almindeligt luftfartøj. [3]

Fotografi af det trekantede objekt, der blev set over Belgien 1. april 1990.

Så har vi de belgiske tilfælde, som ser ud til at være en del af en serie, som strækker sig fra Storbritannien til Rusland i perioden fra slutningen af 1989 til begyndelsen af 1990.

Den 29. november 1989 svævede et mørkt, trekantet objekt med en summende lyd over en belgisk politibil samtidig med, at det sendte et meget klart søgelys ned mod den. Mange mennesker kom med rapporter om objektet.

Det blev observeret hele vinteren, men især om natten den 30. marts 1990. Denne nat så i tusindvis af mennesker en lavtflyvende, trekantformet ufo (eller ufoer) med klare, blinkende lys i midten. Den fløj så langsomt som 45 km/t, men accelererede til en utrolig høj hastighed. Observatørerne var sikre på, at ingen flyvevåben har et fly, der kunne fange dette objekt.

Det belgiske flyvevåben sendte denne nat to F-16 jagere op for at identificere objektet. Trekanterne blev set på flere NATO-landes ra-

▶

Observationer

darer. Jagerpiloterne kunne også se objekterne på deres radar og endda visuelt på et tidspunkt. Men F-16 jagerne – nogle af det bedste jagerfly i verden – blev fuldstændigt udmanøvreret af det trekantformede fartøj. Ikke blot kunne det accelerere med en utrolig høj hastighed og vende på en 25 øre – det kunne også ændre højde meget pludseligt. Fx registrerede både radaren og observatørerne på et tidspunkt, at trekanten lod sig falde omkring 1,5 km ned på ét sekund!

Dette objekt var under intelligent kontrol, ifølge chefen for det belgiske flyvevåbens operationsenhed, oberst Wilfried de Brouwer, som konkluderede: "Der var logik i ufoets manøvrer."

Nick Pope, som kort efter denne hændelse arbejdede for ufo-afdelingen i det britiske forsvarsministerium, havde kontakt med den belgiske regering, som konkluderede, at et fysisk fartøj havde fløjet over Belgien den nat". Men tilføjede dog, at man ikke havde den ringeste anelse om, hvad det var for et objekt. [4]

Ligesom de andre trekanter, som folk havde set, var det belgiske et virkeligt objekt. Spørgsmålet var så: Hvor hørte det til?

Vores eller deres?

Mange mennesker mistænker de trekantede objekter for at være et yderst hemmeligt, amerikansk projekt. Officielt findes der ikke et luftfartøj, der har facon som en ligesidet trekant.

B-2 Stealth-bombemaskinen er et mærkeligt udseende monster, men det er ikke en trekant, og det kan ikke manøvrere ligesom trekanterne.

Northrop Grummans B-2A Spirit Stealth bombefly.

Der er god grund til at tro, at det amerikanske flyvevåben har udviklet et trekantet fartøj. I august 1989 arbejdede tidligere medlem af Royal Observer Corps, Chris Gibson, på en borerig i Nordsøen omkring 40 km fra Norfolks kyst.

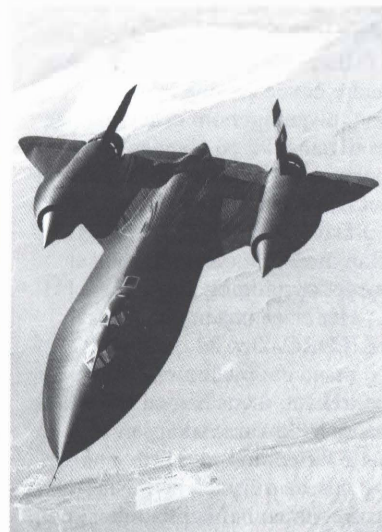
Chris Gibson er blevet beskrevet som en af verdens største eksperter i flykending og har deltaget i internationale flykendingsturneringer, hvor man på lang afstand skal genkende fly, som kun vises på skærmen i en brøkdel af et sekund. Da observationen i Nordsøen fandt sted, var han i færd med at skrive en manual om flykending.

Hvad, han så den dag, var et sort fly med en facon som en perfekt, ligebenet trekant, hvor næsen havde en vinkel på 30 grader – i færd med at tanke i luften fra en KC-135. To F-111 jagere fulgte fartøjet. Det trekantede fartøj var lidt større end en F-111.

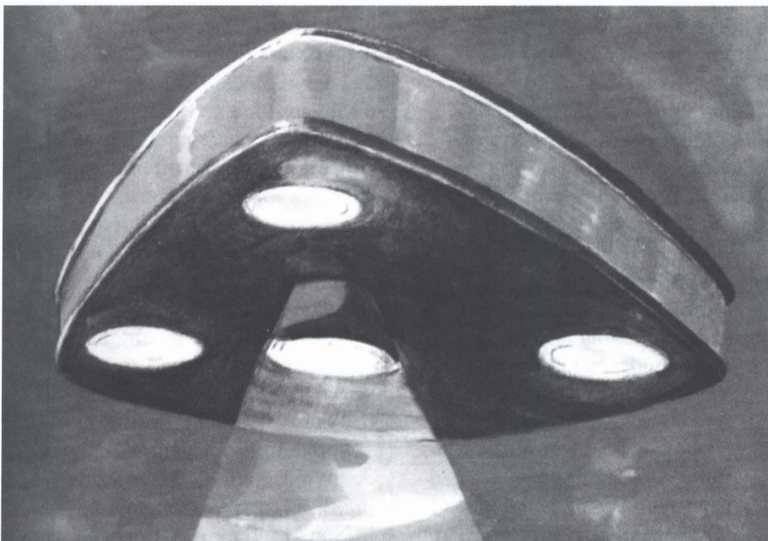
Luftfartsskribent Bill Sweetman siger, at "intet andet fly end et overlydsfly eller en testmodel af et sådan fly er nogensinde blevet bygget eller undersøgt med den facon". [5]

Almindeligvis har folk troet, at deres observationer drejede sig om det sagnomspundne Aurora, som er den formodede efterfølger til verdens "officielt" hurtigste fly, SR-71 Blackbird. Selvfølgelig eksisterer Aurora ikke officielt, men rygterne vil vide, at det har en størrelse og facon, som det fartøj Gibson så.

Men hvis nu Aurora (eller det samme fly under et andet navn) findes, er det meget lidt sandsynligt, at det var det fly, der blev set over Belgien i 1989-1990. Og sandsynligheden for, at det var det fly, der var skyld i Hudson Valley observationer, er endnu mindre. Det siges, at Aurora er hypersonisk, hvilket betyder, at det kan flyve hurtigere en Mach 5. Rygterne siger, at det kan flyve så hurtigt som Mach 8. Men svæve? Ændre højde pludseligt? Der er ingen beretninger om – heller ikke fra luftfartsjournalister – at Aurora har disse evner.

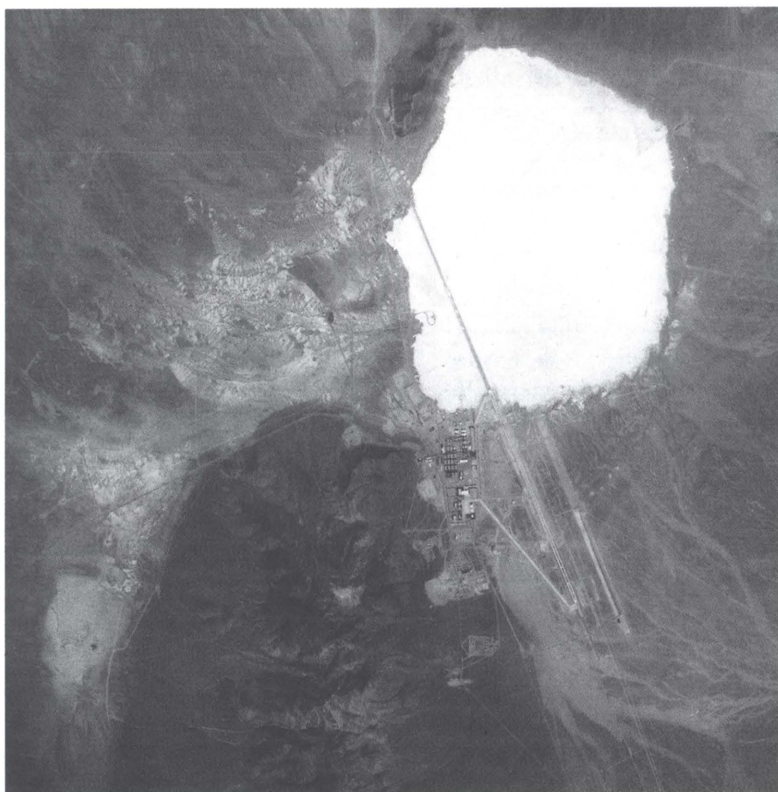
SR-71B fotograferet fra et US Airforce tankfly den 28. januar 1997 over Dryden Flight Research Center. (Foto: NASA/Jim Ross)

Observation nær Bruxelles den 1. december 1989. (Tegning: Benoit Vierin)

Black Manta

Der findes et fly i "legendernes land", som passer meget godt med beskrivelserne i disse observationer af trekantede objekter. Det er Black Manta, TR-3 – endnu et fly som "ikke eksisterer". Alt, hvad vi tilsyneladende ved, er fra rygtemøllen, som beskriver objektets evne til at svæve lydløst.

Verdens mest hemmelige, "ikke-eksisterende base" – Area 51 ved Groom Lake – fotograferet fra satellit i 1991. Area 51 har verdens længste startbane, og her er hemmelige flytyper blevet udviklet og prøvefløjet gennem årtier.

skeptiske eller direkte afvisende. For mit eget vedkommende finder jeg det svært at afvise, at det amerikanske militær har en flyvende trekant. Man bør tage hensyn til Chris Gibsons omdømme. Når han siger, at han så en sort ligebenet trekant blive tanket af en KC-135, er jeg tilbøjelig til at tro ham. Jeg er også villig til at acceptere, at der findes andre meget hemmelige fly et sted derude.

Den amerikanske regering har for vane at deklassificere hemmelig militærteknologi, når det er belejligt eller nødvendigt. På det tidspunkt, hvor U-2 blev offentlig kendt, gik der ikke lang tid, før den fik en efterfølger, SR-71 Blackbird. Og vi hørte fx først om F-117A stealthjageren i 1988, da det blev besluttet at øge produktionen af den, og det ikke længere var muligt at holde den hemmelig.

Rygterne vil vide, at der er to forskellige modeller, en TR-3A og en TR-3B. Den første skulle være 15 m lang, 5 m høj og have et vingefang på 20 m. Den anden skulle være 200 m fra vingespids til vingespids. Da det ikke er muligt at få oplysninger om disse to fly bekræftet, er de eneste detaljer, som jeg kan fremskaffe om dette hemmelige, flyvende uhyre fra dem, som tror på dets eksistens. Det siges, at det er et taktisk overvågningsfly, der foretog sin første flyvning i begyndelsen af 1990'erne.

Bevillingerne og opgaverne kommer fra NRO (National Reconnaissance Office), NSA (National Security Agency) og CIA. TR-3B's overflade er formodentlig behandlet med et materiale, der er reaktiv over for elektroniske radarimpulser og kan ændres, så den absorberer radarsignalerne. Flyet er derfor usynligt. Dertil siges det, at flyet kan opholde sig i ubegrænset tid i meget stor højde, 40.000 m, og flyver så hurtigt som – ja tænk bare – Mach 9.

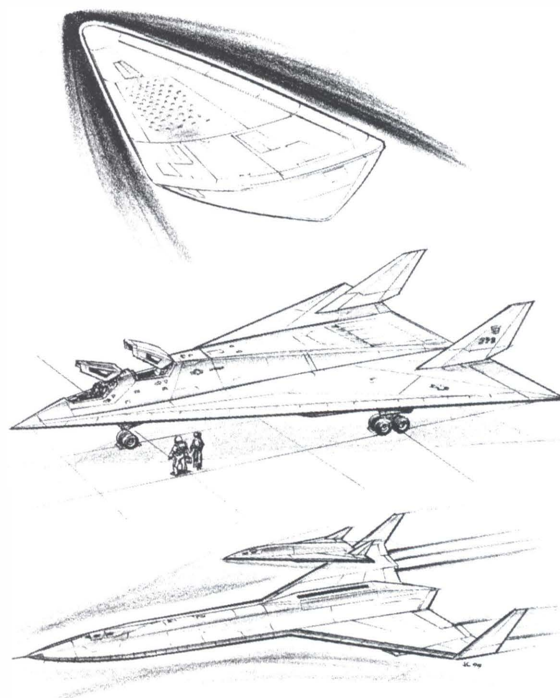
Jeg er på ingen måde ekspert på dette område. De, som påstår, at de er, fortæller, at TR-3B har noget, man kalder magnetfeltforstyrrer, som er en kviksølvbaseret, hurtigtroterende plasmaring, der omgiver besætningens kabine. Plasmaet accelereres op til en meget høj hastighed, som siges at resultere i en "tyngdekraftforstyrrelse", der reducerer tyngdekraften med mere end 89 %. Det er ikke direkte anti-tyngdekraft, men det gør fartøjet meget let. Det betyder, at det kan accelerere meget hurtigt i alle retninger.

Dette er påstandene, som står at læse på Edgar Fouchés hjemmeside. En videnskabsmand har fortalt mig, at de tekniske detaljer om plasmaets rotationshastighed "ikke er troværdige".

Selv om Fouchés hjemmeside giver et interessant billede af Black Manta, stammer de fleste oplysninger fra anonyme kilder, så det kan være, at mange af detaljerne er forkerte, selv om om de set i et større perspektiv lyder rigtige. [6]

På trods af, at al omtale af Black Manta er ren spekulation, kommer en del af påstandene tæt på de manøvreegenskaber, som karakteriserer de trekantede ufoer. Findes Aurora? Jeg ved det rent faktisk ikke.

Selv om nogle få luftfartsskribenter anerkender den mulighed, at Aurora findes, kan ingen bekræfte det, og de fleste stiller sig meget

Tegneres versioner af de forskellige Aurora-typer. Øverst "Black Diamond". Dernæst Nordsø-Auroraen og nederst XB-70 Aurora. Historierne om Aurora begyndte at dukke op i slutningen af 1980'erne og nåede deres højdepunkt i 1994.

Observationer

Problemer med kronologien

Selv de tidligere nævnte kandidater kan ikke forklare trekantfænomenet. Selv om noget så eksotisk som Black Manta er virkelighed, står det klart, at den kun kan forklare observationer efter 1990'erne. Eller hvordan? Hvor langt tilbage i tiden kan vi spore teknologien bag dette fly? Kan Black Manta have udløst observationerne over Belgien i 1989 og 1990? Og hvis den gjorde, hvad så med observationerne i Hudson Valley og endnu tidligere observationer? Hvornår bevæger vi os fra det mulige over det umulige til det latterlige?

Jeg spekulerer på, om TR-3A eller TR-3B kan forklare den følgende observation:

I dette tilfælde så adskillige mennesker i Hastings, MN, en klar efterårsnat et trekantet fartøj nærme sig fra øst med høj hastighed. Da det var lige over dem i en højde på omkring 1.800 m, "standsede det pludseligt". Objektet havde et rødorange lys på hver spids. Lysene ændrede sommetider farve til grøn.

Da det havde holdt sig svævende lydløst i et halvt minut, foretog det en langsom 180 graders vending "og efterlod et dampspor". Det holdt sig så svævende nogle få sekunder, før det fløj bort med en forbløffende hastighed. Det standsede pludseligt igen omkring 20 km borte. Det steg så lodret med en "utrolig hastighed" og forsvandt.

Dette objekt ser helt sikkert ud til at have meget til fælles med den belgiske trekant, bortset fra at det blev set i oktober 1968.

Så vidt jeg ved, er denne rapport ikke blevet undersøgt, men hos National UFO Reporting Center (NUFORC) kan man læse 25 detaljerede rapporter om trekantede ufoer, som blev set i perioden mellem 1967 og 1973 – og der er mange fra før den tid. ❑

Kilde:

MUFON UFO Journal, april 2004/ *-for & kmh*

Anden og sidste del bringes i UFO-Nyt nr. 1, 2005.

Referencer

1. The National UFO Reporting Centers hjemmeside http://www.nuforc.org/

2. Darryl Barkers hjemmeside, *Illinois UFO* http://www.dbarkertv.com/UPDATE.htm

3. *Night Seige, The Hudson Valley UFO Sightings*, af dr. J. Allen Hynek, Philip J. Imbrogno og Bob Pratt, Llewellyn Publications, 2. udg.1998.

4. Se Don Berliner (med Marie Galbraith og Antonio Huneeus), *UFO Briefing Document*, Random House, 1995.

5. Bill Sweetman, *Aurora*, side 13-15, 64.

6. Se http://seekers.100megs6.com/UFOMANSecretFouche.htm

Læs mere om "Black Triangles" på UFO Evidence: http://www.ufoevidence.org/topics/triangles.htm

Om forfatteren

Richard Dolan har studeret på Oxford University og tog sin embedseksamen på University of Rochester. Mens han arbejdede som selvlært erhvervsjournalist, blev han interesseret i "ufo-problematikken". I 1995-1997 brugte han det meste af sin fritid på "en systematisk bibliografisk forskning", og ledte efter mange udsolgte bøger og ufo-dokumenter frigivet ifølge loven om offentlighed i forvaltningen.

"Da jeg begyndte på mine undersøgelser," fortæller han, "fandt jeg en overvældende mængde data. Jeg gennemgik dataene metodisk, sorterede alle relevante oplysninger og opsatte dem kronologisk. Da jeg mente, at jeg havde materiale nok om emnet til at skrive om det, gjorde jeg det". Resultatet blev bogen *UFOs and the National Security State.*

▶ Udvalgte citater fra UFOs and the National Security State:

Før vi kunne nå at foretage os noget, beordrede Hæren, efter at have talt med officielle U.S. kilder, undersøgelsen stoppet.
- Dr. Paul Santorini, om ufoer over Grækenland, 1946.

Det uidentificerede fartøj så ud til at foretage en meget hurtig og brat undvigelsesmanøvre.
- FBI Memo, beskriver forfølgelsen af en ufo over Nordsøen, 1947.

Jeg blev kontaktet en eftermiddag [i 1948] og bedt om at komme ind i Det ovale Værelse – præsidenten ønskede at se mig... Jeg fik besked på, at sende en rapport hvert kvartal til præsidenten, når jeg havde talt med folk fra den centrale efterretningstjeneste, om der havde været nogen ufo-observationer eller ej, og om det eventuelt udgjorde en strategisk trussel ....
- General Robert B. Landry, Air Force Aide til præsident Harry S. Truman.

[Objekt] beskrevet som fladt for oven og i bunden, og forfra så det ud til at have afrundede sider og let konisk ... Ingen udstødning eller synlige fremdriftsmidler. Beskrevet som flyvende med en utrolig høj hastighed... Piloten betegnes af kollegaer som meget troværdig og en god observatør.
- Air Force efterretningsrapport om en ufo-observation foretaget af F-51 pilot, 1951.

I seks timer ... der var mindst ti uidentificerbare objekter, som fløj ind over Washington. Det var ikke almindelige fly.
- Senior flyveleder til CAA, Harry G. Barnes, 1952.

Nogle af militærets officerer overvejer alvorligt muligheden for, at det er interplanetariske fartøjer.
- FBI memo om UFOer, 1952.

Der skal udvises maksimum sikkerhed, når det drejer sig om ufoer.
- CIA direktør Allen Dulles, 1955.

Jeg har talt med de berørte tjenester, og de er af den mening, at det ikke er klogt at offentliggøre noget om sagen på dette tidspunkt.
- Senator Richard Russell, leder af Senate Armed Services Committee, angående en ufo-observation under en rejse til Sovjetunionen i 1955.

Det, der bekymrer mig mest, er, hvad der skete med vores fly.
- Anonym Air Force officer, 1955.

Troværdige rapporter tyder på, at objekter, der er styret at tænkende, intelligente væsener, kommer ind i vores atmosfære med meget høj hastighed.
- Admiral Delmar Fahrney, offentlig udtalelse, 1957.

Bag kulisserne beskæftiger højtstående officerer fra flyvevåbenet sig med ufoer. Men gennem officielt hemmelighedskræmmeri og latterliggørelse får befolkningen den opfattelse, at de ukendte flyvende objekter er nonsens.
- Forhenværende CIA Direktør, Roscoe Hillenkoetter, offentlig udtalelse, 1960.

... troværdige oplysninger, men uden for referat fra Pease AFB i Portsmouth, antyder, at man jævntligt ser radarekkoer, og fly bliver ofte sendt på vingerne for at sætte efter disse objekter.
- Journalist John Fuller, 1965.

Jeg tror, der en vis sandhed i disse rapporter ... Jeg tror, at den amerikanske befolkning har ret til en noget bedre forklaring end den, flyvevåbenet har givet til dato.
- Kongresmedlem Gerald R. Ford, March 1966.

Da mandskabet var omkring 15 km fra landingsstedet, begyndte statisk støj at forstyrre deres radiokommunikation. Fem til otte minuter senere aftog gløden, og ufoen lettede. En anden ufo blev set både visuelt og på radar.
- Klassificeret rapport fra et af flyvevåbenets udrykningshold på Minot AFB, 1966.

Min nuværende mening baseret på to års omhyggelige studier, er, at ufoer sandsynligvis er ikke-jordiske fartøjer, som er i gang med noget, der meget forsigtigt kan betegnes som 'overvågning'.
- Dr. James McDonald til Kongressen, 1968.

Hvis 'de' opdager dig, er det en gammel, men god tommelfingerregel, at 'de' er vore teknologiske overmænd.
- National sikkerhedsrådgiver, Lambros Callimahos, 1968.

... der er intet kommet ud af de seneste 21 års studier af ufoer, som har forbedret vores teknologiske viden.
- Edward U. Condon, »Scientific Study of Unidentified Flying Objects,« 1969.

UFOs and the National Security State

Vi får kontakt med ET i 2025

På en international konference for astronomer forudsagde Seth Shostak, en af de ledende eksperter i søgningen efter ikke-jordisk liv, at vi sandsynligvis får kontakt med intelligente aliens i 2025.

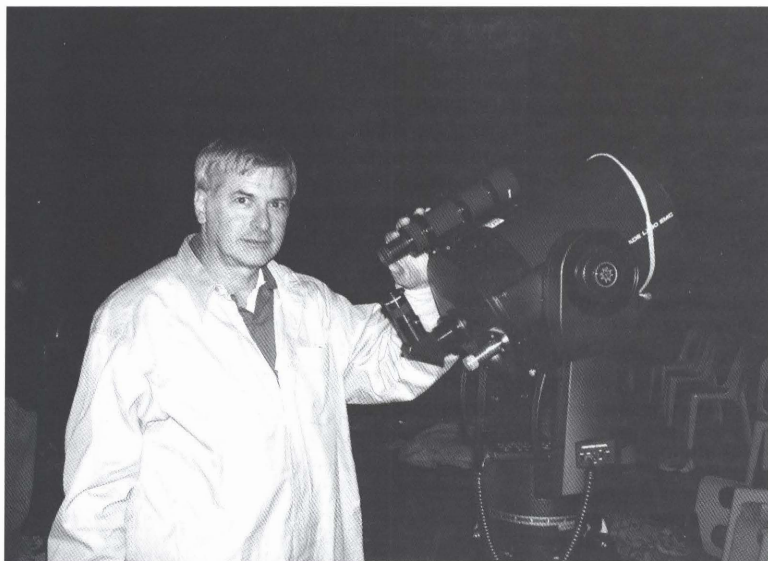
AF JUDITH KANE

Ifølge Seth Shostak (seniorastronom ved Search for Extraterrestrial Intelligence Institute (SETI) i Mountain View, Californien) og Alexandra Barnett (astronom og vicedirektør ved Chabot Space and Science Center i Oakland, Californien) tyder astronomernes søgen blandt stjernerne på, at det sandsynligvis vil tage en generation, før man har den første kontakt.

De baserer deres beregninger på et antal faktorer, deriblandt de milliarder af år, hvor ikke-jordisk liv kan have udviklet sig, antallet af planeter i universet (der er fundet mere end 100 uden for vores solsystem siden 1995), antallet af planeter der har samme livsbetingelser som Jorden, Mælkevejens størrelse (hjem for 100 milliarder stjerner) og den store mængde af galakser ud over Mælkevejen (mindst 100 milliarder).

Den organiserede søgen efter ikke-jordisk liv begyndte i 1960'erne med radioteleskoper (parabolantenner skulle opfange signaler fra andre planeter). Man søgte efter signaler med et vist mønster. Men eftersøgningen var uregelmæssig, og indtil sidst i 1990'erne har der kun været to år med konstant søgen, indtil NASA i 1993 stoppede sit SETI-program som følge af, at Kongressen forlangte nedskæringer på budgettet.

Eftersøgningen er dog blevet forstærket de seneste år. I 1995 startede SETI Institute fx Project Phoenix, som bruger Arecibo Observatoriet i Puerto Rico og andre radioteleskoper i West Virginia og Australien til at skanne millioner af radiofrekvenser samtidig. De foku- ▶

Dr. Seth Shostak. (Foto: Hong Kong Astronomical Society)

serer på forholdsvis nære stjerner (inden for 200 lysår), som kan have planeter med mulighed for liv.

Projekt Phoenix-forskerne må dog dele radioteleskoperne med andre astronomer, som foretager anden forskning, så det er kun muligt at foretage SETI-observationer ved Arecibo tre uger om året. Det begrænser forskningen til blot 60 stjernesystemer om året.

Takket være et projekt ved University of California i Berkeley og 12,5 millioner dollars fra både Paul Allen, medstifter af Microsoft, og Nathan Myhrvold, Microsofts tidligere tekniske direktør, kan SETI snart bygge Allen Telescope Array ved Lassen, Californien, små 300 km fra Berkeley. Når det står færdigt i 2006, vil det med sine 350 parabolantenner på hver 7 m i diameter kunne afsøge omkring 1.000 stjernesystemer om året. Fremtidige forbedringer vil øge teleskopets skannings-hastighed og tillade astronomerne at afsøge 100.000 stjerner i 2015.

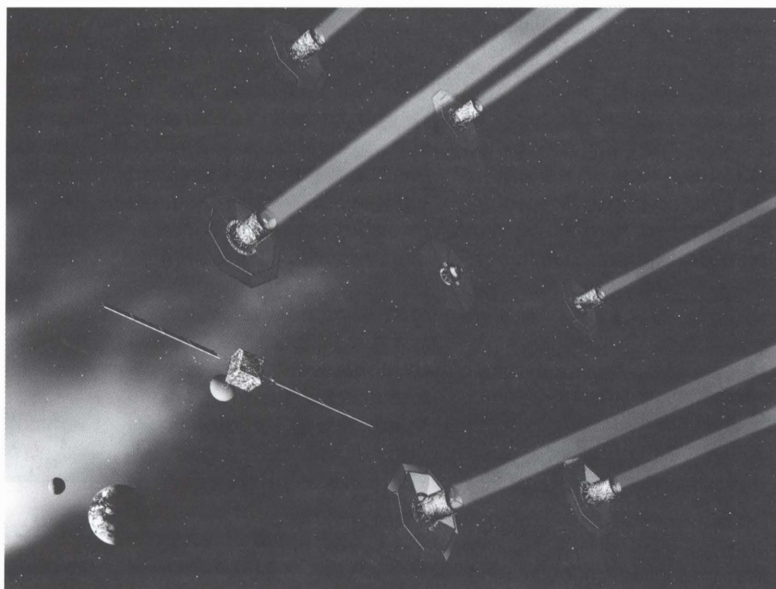
Antallet af årlige afsøgninger vil stige konstant, hvis et internationalt konsortium finder penge til yderligere et fuldtids SETI teleskopsystem. I 2007 indleder NASA Kepler-missionen med opsendelsen af en satellit med navnet "Terrestrial Planet Finder", som skal søge efter planeter i "beboelseszoner" – den afstand fra en stjerne, hvor der findes vand på en planets overflade.

I 2015 iværksætter European Space Agency (ESA) sit Darwin-projekt, hvor en flotille på seks rumteleskoper vil skanne jordlignende planeter for tegn på liv. Shostak har beregnet, at astronomerne tidligt i 2020'erne har skannet stjernesystemer nok til at have fundet signaler fra en fremmed civilisation.

Mange videnskabsmænd har sat spørgsmålstegn ved Shostaks forudsigelser. De mener, at der er for mange variabler: Findes der ikke-jordisk liv, som stadig er så primitivt, at det bruger radiosignaler, og samtidig er tæt ved Jorden? Er den menneskelige forståelse af universet endnu på et niveau, hvor det er umuligt at forvente et resultat på så kort tid?

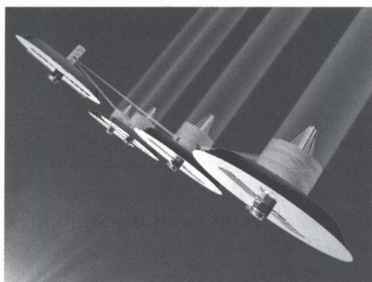
Mange mener, at udviklingen af intelligent liv på Jorden skete ved en tilfældighed, og at det skete som et resultat af en serie spredte omstændigheder og hændelser, som aldrig kan gentages. Men Shostak og Barrett mener, at livets byggesten på Jorden opbygget af komplekse organiske materialer og aminosyrer er almindelige i universet, og at de er evolutionære mekanismer, der skabte intelligens især blandt sociale væsener.

Vi formoder, at universet er 12 til 15 milliarder år gammelt, og at mennesket kun har eksisteret i omkring 40.000 år, så ifølge Barrett vil det være "en svær pille at sluge, hvis vi tror på, at intet andet liv har udviklet sig andre steder i den lange tid og i det store rum".

ESAs Darwin-projekt består af en flotille på seks rumteleskoper, som vil søge efter tegn på liv på jord-lignende planeter. (Tegning: ESA)

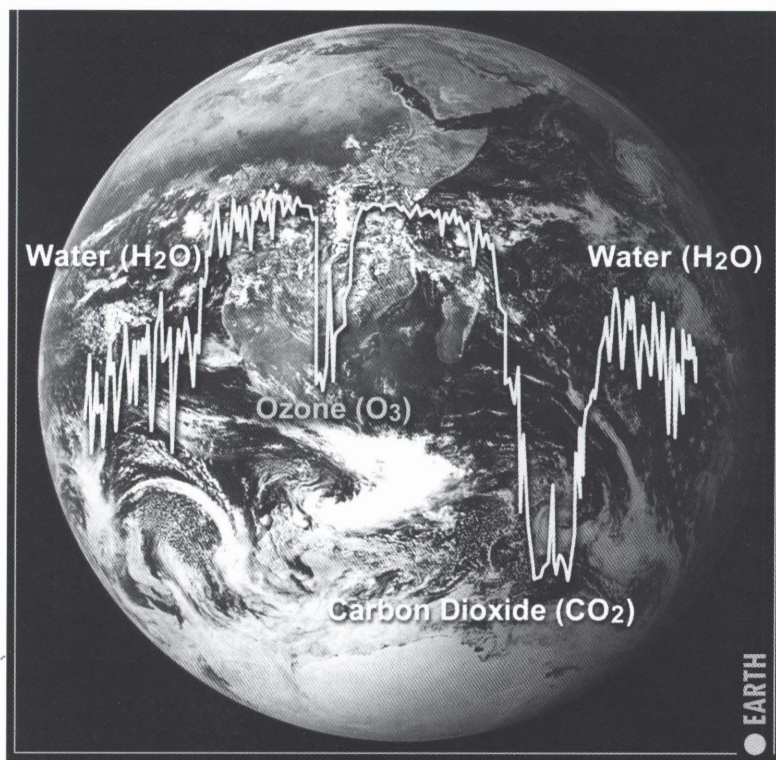
Shostak tror ikke, at Jorden er blevet besøgt af aliens og forventer heller ikke et besøg. Med de store afstande, trillioner af kilometer der er mellem stjernerne, mener han, at den første kontakt snarere bliver med en superintelligent maskine end med et biologisk væsen. ❑

NASA har planer om inden for få år at opsende Terrestrial Planet Finder, som er designet til at se efter planeter i beboelseszonen – den afstand fra en stjerne, hvor der findes vand på en planets overflade. (Tegning: NASA)

Kilde:

Mysteries Magazine, nr. 6/-for

ESA's Darwin-projekt vil sandsynligvis lede efter ozons spektralsignatur, som vil kendetegne atmosfæren omkring en planet, der huser liv. (Illustration: ESA 2001/Medialab)

Hvad leder SETI-forskerne efter?

Peter R. Backus, leder af observationsprogrammet ved SETI Institute i Mountain View, Californien, kommer med dette svar:

Før de ser efter specifikke mønstre, forsøger SETI-forskerne at frasortere den kosmiske baggrundsstøj og signaler fra jordiske kilder. Vi ser efter simple signaler, som er lette at skelne fra astrofysiske kilder.

Naturlige radiokilder, såsom quasarer og pulsarer er "bredbåndede", hvilket betyder, at de breder sig over et stort antal frekvenser. Kommunikationssignaler kan også være bredbåndede, men indeholder komponenter, som er lette at genkende.

Fx breder et analog tv-signal sig over 6 MHz og indeholder to signaler: et video- og et audiosignal. Derfor søger SETI-forskerne efter signaler, som har en meget lille båndbredde, på samme måde som de optiske SETI-programmer ser efter en given stjernes lys i nanosekunders intervaller. De kigger efter en meget smal strøm af fotoner, som kunne stamme fra en meget kraftig laser.

Når et signal er opfanget, begynder man at se efter mulige ET-mønstre. Det opfangede signal kan være et meget simpelt ledesignal, som viser vej til en informationskanal.

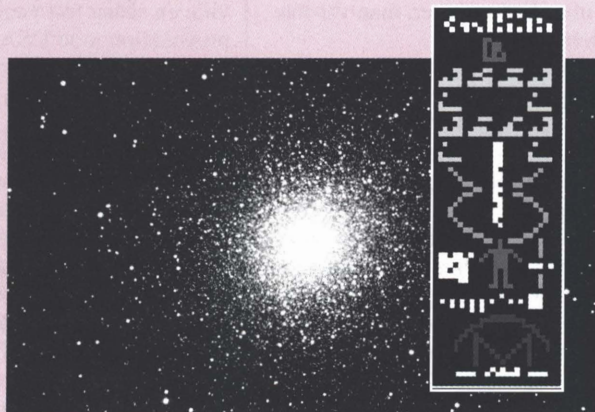
Videnskaben regner med, at der vil blive brugt en binær kode, et mønster af ettaller og nuller, som så måske indeholder et symbolsk sprog eller billeder.

Da man i 1974 sendte et budskab i retning mod stjernehoben M13 fra Arecibo Observatoriet i Puerto Rico, brugte man et binærkodet billede. Der blev brugt to frekvenser, en for de mørke og en for de lyse pixels i budskabet.

Der er blevet talt om, at der kan blive brugt andre koder, men videnskaben ved faktisk ikke, hvad man kan forvente. Det er netop det, som gør SETI så interessant. ❑

Kilde:

Scientific American, July 2004/-*for*

Stjernehoben M13 og det kodede budskab, som blev sendt fra Arecibo Observatoriet i 1974.

Sovjetisk UFO-forskning - videnskab eller politik ?

Den 20. september 1977 blev byen Petrosavodsk i Sovjetunionen skueplads for en masseobservation omtalt i de fleste medier. Det var der ikke noget usædvanligt i. Rapporter om ufoer forekom jævnligt i sovjetiske medier, som også diskuterede forskellige teorier omkring dem – blandt andet muligheden for at det drejede sig om ikke-jordiske rumfartøjer. Men observationerne over Petrosavodsk fik dog flere følger end medieomtalen.

AF PEDER SCHULTZ

Den sovjetiske regering besluttede at nedsætte en komite til udforskning af ufo-fænomenet. Komiteen blev dannet i 1978 under ledelse af dr. Yuliy Platov fra Videnskabsakademiet og oberst Boris Sokolov fra Forsvarsministeriet. I traditionel sovjetisk stil blev komiteens arbejde erklæret for hemmeligt med den begrundelse, at man ville "nedsætte den offentlige resonans" omkring forskningen.

Ifølge medlemmerne var graden af hemmeligholdelse dog begrænset. Det eneste forbud, man fik, var ikke at bruge ordet "ufo" (på russisk "nlo") udadtil. Havde staten ønsket komplet hemmeligholdelse, var komiteen sandsynligvis også blevet lagt ind under KGB, hvor hemmeligholdelse blev varetaget med langt større grundighed.

I 1980 fik dr. Y. Platov Forsvarsministeriet til at udsende et dekret til alle medlemmer af det sovjetiske forsvar. Dekretet påbød alle at rapportere "alle uforklarlige, eksotiske og ekstraordinære fænomener". Ordet "ufo" (nlo) forekom ikke i dekretet, men det var dog udformet på en måde, så alle forstod, at det var ufo-observationer, man var interesseret i.

Med dette dekret havde man jo tydeligvis indirekte fortalt, at der foregik en form for forskning omkring ufoer – og dermed i praksis opgivet at holde projektet hemmeligt.

I et interview med Platov, som blev foretaget efter Sovjetunionens fald, praler han da også med at have skabt "verdens største ufo-netværk med millioner af medlemmer for et ubetydeligt budget".

Komiteen fortsatte sit arbejde frem til 1990, hvor den officielt blev nedlagt som led i offentlige besparelser. På det tidspunkt havde man undersøgt ca. 3.000 individuelle beretninger ifm. 400 ufo-hændelser.

Komiteens endelige rapport konkluderede, at ufoer ikke var udenjordiske rumfartøjer, og at ufoer kunne forklares gennem almindelige fænomener som vejrballoner, specielle meteorologiske fænomener og lignende.

En del af de civile medlemmer af komiteen valgte dog at fortsætte studiet af ufoer – også efter Sovjetunionens fald.

Men hvilken rolle spillede komiteen i virkeligheden under Sovjetstyret? Mange vestlige kritikere mener, at dens rolle nærmere var politisk end videnskabelig.

Nogle år før komiteens dannelse foretog det sovjetiske forsvar en af de mest dumdristige våbentest foretaget under hele Den Kolde Krig. Man ønskede at affyre et (ukendt) antal interkontinentale missiler, så de ville passere over USA og fortsætte Jorden rundt for endeligt at brænde op i atmosfæren over det østlige Sovjetunionen. Atomsprænghovederne var naturligvis erstattet med attrapper, men alligevel ville en sådan test være en uhyre provokation mod USA, hvis den blev opdaget. I værste fald kunne den blive opfattet som en forløber for et virkeligt angreb.

Den første del af testen forløb dog efter planen, og det amerikanske militær opdagede ikke missilerne, mens de passerede over USA. Men da de mange attrap-sprænghoveder dykkede ned i atmosfæren over det østlige Sovjetunionen og brændte op, blev de observeret af mange mennesker. Dette afstedkom en ufo-bølge i medierne.

Kritikerne indvender her, at det må have været meget belejligt for det sovjetiske forsvar, at disse observationer blev forbundet med mulige ikke-jordiske rumskibe i stedet for missiler.

Sager som disse fik det sovjetiske forsvar til at indse, at ufoer kunne bruges til at sløre lignende eksperimenter. Rapporter om ufoer ville næppe vække den opmærksomhed i Vesten som rapporter om missiltest, prototyper af nye fly og lignende projekter.

Mange antager derfor, at mediernes omtale af ufo-observationer og spekulationer om ikke-jordiske rumskibe var en del af en plan til hemmeligholdelse af diverse militære eksperimenter.

I denne sammenhæng var ufo-komiteen kun en forlængelse af strategien. Dens dekret omkring rapportering af ufoer, som blev udsendt til flere millioner sovjetborgere, skulle kun tjene til yderligere at fremme en "ufo-kultur", hvor mystiske observationer generelt blev forbundet med fremmede og uforklarlige ting.

Er denne kritik af den sovjetiske ufo-forskning virkelig berettiget? Eller bygger den mere på en fordom om, at der bag al forskning i Sovjetunionen skjulte sig skumle, militære bagtanker?

Komiteens nøgterne konklusion støtter trods alt ikke ideen om, at den skulle bidrage til at skabe mystik omkring ufo-observationer. Og flere af de involverede forskere har fortsat deres arbejde omkring ufoer. Deres arbejde har tiltrukket så megen opmærksomhed, at udenlandske ufo-grupper ved flere lejligheder har støttet dem. Det drejer sig blandt andet om laboratorieundersøgelser af mystiske, forarbejdede genstande af wolfram fundet i et flere tusinde år gammelt lag i Ural Bjergene. Noget som er blevet kaldt et "forhistorisk Roswell".

Så selv om det sovjetiske samfund var et ekstremt lukket og diktatorisk styret land, så skal man nok være forsigtig med at afskrive al sovjetisk ufo-forskning som camoufleret politik.

Det skal tilføjes, at denne artikel naturligvis ikke beskriver hele omfanget af den sovjetiske ufo-forskning. Det er således kommet frem, at KGB åbenbart førte deres eget ufo-program, der på mange måder synes at have været en parallel til det amerikanske projekt "Blue Book". Og der er rimelig sandsynlighed for, at der i diverse arkiver fra Sovjettiden findes oplysninger om yderligere forskning i ufo-fænomenet. Disse projekter var alle hemmelige i sovjettiden, og kan derfor ikke kædes sammen med eventuelle politiske motiver, sådan som det er tilfældet med Platovs og Sokolovs ret åbne forskning. ❑

Lysstrålerne gik gennem taget!

"Den 20. september 1977 ved fire-tiden om morgenen viste en kæmpestjerne sig pludselig på den mørke himmel. Den mærkelige 'stjerne' udsendte klare lysstråler ned mod byen Petrosavodsk. 'Stjernen' nærmede sig langsomt Petrosavodsk og bredte sig over byen som en vandmand med lange fangarme af fine lysstråler."

Sådan skrev en sovjetisk avis. Inden længe kendte ufologer over hele verden historien om byen Petrosavodsk, der blev angrebet af en kæmpe ufo. Det blev fortalt, at lysstrålerne fra "vandmands-ufoen" lavede små huller i byens tage.

Mange observatører fortalte, at ufoen havde været "lige over" byen. En russisk professor beregnede dog, at objektet nok havde svævet 6,5 km over byen.

Ufoen over Petrosavodsk viste sig ved nærmere undersøgelser at være en ifo. Det mystiske fænomen stammede fra en stor løfteraket, som sendte satellitten Cosmos-955 ud i rummet. Omkring 200 km over Jordens overflade blev rakettens andet trin affyret. Støv og gas fra denne affyring blev oplyst af sollyset og kunne ses fra Jorden.

/kmh

Sovjetisk kosmonaut om ufoer

Gagarin til debat på rumseminar i København i april 2004. Efterfølgende besvarede den sovjetiske kosmonaut Vladimir Kovalenok UFO-Nyts spørgsmål om ufoer og liv i universet.

AF OLE HENNINGSEN

Under et besøg i Danmark i april 2004 havde den sovjetiske kosmonaut Vladimir Kovalenok lejlighed til at præsentere russiske synspunkter på rumfartens fremtidige udvikling. Dette skete bl.a. ved et rumseminar den 27. april afholdt af Det Russiske Videnskabs- og Kulturcenter i samarbejde med Dansk Selskab for Rumfartsforskning.

Kosmonauten, general Vladimir Kovalenok, har stor erfaring fra tre flyvninger på i alt 216 dage i rummet, og er i dag rektor for kosmonautuddannelsen i Rusland.

Ud over Kovalenok deltog teknologichef Flemming Hansen, Dansk Rumforskningsinstitut, med et indlæg om dansk rumforskning samt Steen Eiler Jørgensen, næstformand i Dansk Selskab for Rumfartsforskning, med et indlæg om den første mand i kredsløb om Jorden, Yuri Gagarin, der i år ville have kunnet fejre 70-års fødselsdag.

Rummedaljer overrakt

Det var da også Yuri Gagarin-medaljer, som Flemming Hansen og Steen Eiler Jørgensen efterfølgende fik overrakt af kosmonaut Kovalenok, der i sit indlæg fortalte om det russiske rumprogram, der har en langvarig og omfattende erfaring med langtidsophold i rummet.

Siden opsendelsen af Yuri Gagarin den 12. april 1961 har Rusland været førende i udviklingen af rumstationer og den teknologi, som kræves for at have permanente rumstationer i omløb om Jorden. Dette arbejde videreføres i dag på Den Internationale Rumstation, ISS, ▶

Yuri Gagarin var verdens første kosmonaut.

Rumfart

som er grundlagt på erfaringerne fra rumstationen MIR.

Rumfarten står i dag i et opbrud. Den amerikanske rumfartsorganisation NASA vil satse på langvarige, nationale planetmissioner til Månen og Mars, på bekostning af samarbejdet omkring Den Internationale Rumstation. Det efterlader den europæiske og russiske rumfart i en ny situation, hvor et tættere samarbejde omkring ISS skal diskuteres.

Kosmonaut Vladimir Kovalenok præsenterede russiske synspunkter på udviklingen og de nye samarbejdsmuligheder – også med danske forskere – og betonede samtidig den betydning, som Yuri Gagarin stadig har i rumfartens udvikling.

Steen Eiler Jørgensen, næstformand i Dansk Selskab for Rumfartsforskning, med sin nye Gagarin-medalje. (Foto: Ole Henningsen)

Gagarins flystyrt

I årenes løb har der været mange rygter i omløb omkring Gagarins tragiske flyulykke, der kostede ham livet den 27. marts 1968. Steen Eiler Jørgensen kom i sit spændende indlæg om Yuri Gagarin bl.a. ind på disse omstændigheder.

Han påpegede, at Yuri Gagarin med sin drengede charme var utrolig populær både i Sovjetunionen og i resten af verden. Den engagerede og humoristiske kosmonaut mistede med årene flere nære venner, og den sovjetiske partitop skiftede også. Som tidligere jagerpilot savnede han også at flyve, men det blev i nogen tid anset for at være en for farlig aktivitet for ham.

Yuri Gagarin i et flysæde kort før sin død i 1968.

Steen Eiler Jørgensen fortalte videre, at den pligtopfyldende og samvittighedsfulde Gagarin i længden havde svært ved at tackle sin berømmelse og manglende støtte i det sovjetiske magtapparat, og efterhånden udviklede et alkoholproblem, der kun blev værre med årene.

Den almindelige antagelse er nu, at Gagarins fly med to ombord under den fatale flyvning kom for tæt på et andet fly. Begge ombordværende blev dræbt ved styrtet.

Steen Eiler Jørgensen sluttede sit indlæg om rumfartens fremtid med ordene:

"Yuri Gagarin var en helt, og vi har brug for helte. Jeg foreslår derfor, at vi finder nogle helte og sender dem til Mars!"

Forsvar fra kollega

Omtalen af bl.a. Gagarins alkoholproblem fik kosmonaut Vladimir Kovalenok op på mærkerne, og han ville efterfølgende gerne komme med lidt flere detaljerede og nuancerede oplysninger.

Kovalenok var bekendt med konspirationsteorier og historier, som den fx en ungarsk journalist havde sat i omløb om, at Gagarin lever endnu, er indlagt på et psykiatrisk hospital og altså ikke omkom ved flystyrtet. Denne type historier vil altid være i omløb.

"Han var en stjerne, men led aldrig af storhedsvanvid," sagde Kovalenok og fortalte videre, at Gagarin ikke ønskede at blive gjort til et ikon, men gerne ville fortsætte sit professionelle arbejde som vicechef for kosmonauttræningscentret og chef for afdelingen for flyveaktiviteter.

At Gagarin ikke varetog almindelige arbejdsopgaver modsiges også af den kendsgerning, at han faktisk skulle have været på en mission med sammenkobling med kosmonaut Vladimir Komarov i 1967, samme år som Komarov så tragisk selv omkom under en flyvning med rumkapslen Soyuz 1.

"Det er også lodret løgn, at Gagarin skulle have et alkoholproblem," betonede Kovalenok, der selv blev kosmonaut i 1967, og tilføjede:

"Vi drikker alle sammen og får et enkelt glas en gang imellem, og han var bestemt et selskabsmenneske, men jeg har aldrig set Gagarin beruset, og det har I mit æresord på.

At flyet skulle være kommet for tæt på et andet fly og styrtet ned pga. turbulens, tror jeg ikke på. Det har jeg selv oplevet flere gange som pilot," sagde kosmonauten.

Ingen konklusion på ulykken

"Der har været flere teorier fremme om årsagen til flystyrtet, bl.a. ved jeg, at hans co-pilot var ret så ophidset, da han startede pga. en regulær skideballe, som han havde fået lige inden flyvningens start. Det kan have påvirket hans mavesår, så han måske har fået et ildebefindende, der var fatal for den videre flyvning. Flyet styrtede i hvert fald pludselig til jorden i en vinkel på 85 grader.

Og en officielt nedsat undersøgelseskommission nåede aldrig frem til en endelig konklusion på Yuri Gagarins flystyrt," sluttede Vladimir Kovalenok kommentarerne om sin tidligere kollega.

Amerikanerne på Månen?

Der var mulighed for spørgsmål til paneldeltagerne, og en af tilhørerne ville gerne have kosmonaut Vladi-

mir Kovalenoks kommentar til påstandene om, at amerikanerne ikke var landet på Månen i 1969.

"Tror man virkelig, at vi i Sovjetunionen ville have undladt at fortælle det, hvis vi havde haft denne enestående mulighed for at afsløre, at amerikanerne ikke var landet på Månen? Problemet er, at en række journalister og andre skribenter skriver en masse historier uden at undersøge tingene til bunds," sagde Kovalenok til spørgsmålet om konspirationsteorierne om månelandingerne.

Dette bekræftede Kovalenok, og oplyste, at det var på rummissionen på vej mod Salyut-6 i 1977 og henviste i øvrigt til professor A. I. Lazarevs bog fra 1987, hvor denne iagttagelse var nærmere beskrevet.

Observeret ufoer?

Sovjetiske kosmonauter har tidligere til *UFO-Nyt* været interviewet om mulige ufo-iagttagelser i rummet. De har henvist til en speciel hændelse, hvor en mærkelig genstand iagttaget i rummet vakte en

Kosmonaut Vladimir Kovalenok (i midten) demonstrerer med et stykke papir, hvorledes det amerikanske flag "blafrede" på Månen. (Foto: Ole Henningsen)

Lysfænomener i rummet

Til UFO-Nyts efterfølgende spørgsmål om, hvorvidt kosmonaut Vladimir Kovalenok har haft lejlighed til at observere lysfænomener som fx meteorer m.v., svarede han:

"Meteorer har jeg aldrig haft lejlighed til at iagttage. Det samme gælder lyn. Til gengæld har jeg erfaring med nordlys og sydlys. Det var under min anden og også tredje rumflyvning i 1978 og i 1981. Især 1978 husker jeg meget godt. Det var en ganske ubehagelig fornemmelse – rent fysisk.

Vi befandt os i 380 kilometers højde og havnede midt i en slags krydsfelt – grænselag mellem Jordens magnetfelt og solvinden. Vores tekniske udstyr ombord begyndte at afvige, og vi fløj som i tåge.

Fra rummet kan man se meget: bjerge, søer, floder, storbyer, skove m.v., men Den kinesiske Mur har jeg fx ikke set," fortalte Kovalenok.

UFO-Nyts reporter henviste til en beretning på internettet, hvor det har været beskrevet, hvorledes Kovalenok skulle have iagttaget såkaldte sølvagtige skyer.

del postyr. Det viste sig dog senere at være en affaldsbeholder, der tidligere var kastet overbord fra rumfartøjet.

Kosmonaut Vladimir Kovalenok blev derfor af *UFO-Nyt* spurgt, om han nogensinde på sine ture i rummet har observeret andre lysfænomener – ufo-fænomener – eller

Kosmonaut Vladimir Kovalenok.

andre genstande, som ikke har kunnet identificeres?

"Nej, det har jeg ikke," siger Kovalenok, og tilføjer, at beretningen om affaldsbeholderen er ret kendt, så den har han også hørt.

Han svarer ligeledes meget kort og klart, "Nej, det har jeg ikke," da *UFO-Nyt* spørger, om han har hørt om andre sovjetiske kosmonauter, der fra rummet har iagttaget genstande, som de ikke har været i stand til at identificere.

Kovalenok er overbevist om, at der er intelligent liv andre steder i universet.

"Ja, det tror jeg", siger han. "Og jeg håber, jeg vil være en af de første til at mødes med dem."

Den russiske tolk, Elena Buggeskov, og Steen Eiler Jørgensen i samtale med kosmonaut Vladimir Kovalenok ved receptionen efter rumseminaret. (Foto: Ole Henningsen)

Efterskrift

Den 16. august 2004 kunne man på russiske PRAVDA.Ru's netudgave læse bl.a. følgende på russisk og engelsk:

Russisk astronaut så UFO fra køje på rumskib

Astronauten siger, at han ikke tror på andre astronauter, når de hævder, at de aldrig har set noget usædvanligt i rummet.

Den sovjetiske astronaut og sovjetiske helt Vladimir Kovalenok tilbragte 217 dage af sit liv i rummet. Astronauten udelukker ikke eksistensen af civilisationer andre steder i universet.

"Da jeg arbejdede om bord på Salyut rumskibet i kredsløb om Jorden, så jeg en dag noget mærkeligt fra et af koøjerne. Objektet var på størrelse med en finger, og jeg var overrasket over, at det var i kreds-

Fra læserne

løb," sagde Kovalenok på en pressekonference i Moskva i fredags.

Astronauten tilføjede, at han tilkaldte den anden astronaut, Viktor Savinykh, for at han kunne se det uidentificerede objekt i rummet.

"Det er vanskeligt at fastslå størrelsen og hastigheden på et objekt i rummet. Det er derfor, jeg ikke nøjagtigt kan sige, hvilken størrelse, det havde. Savinykh forberedte sig på at tage et billede af det, men pludselig eksploderede UFOen. Kun røgskyer var tilbage. Objektet delte sig i to dele, der var forbundet med hinanden. Det lignede en håndvægt. Jeg rapporterede øjeblikkeligt om det til Mission Control," sagde astronauten.

Vladimir Kovalenok tilføjede, at de ikke havde fået fotograferet objektet, rapporterede Interfax.

"Sovjetisk presse slog hændelsen stort op. Sovjetiske aviser og tidsskrifter offentliggjorde en hel del artikler og notitser om den, mest i form af kritiske artikler. Journalisterne udelukkede eksistensen af en ikke-jordisk årsag, blev Kovalenok citeret for at sige. Astronauten sagde, at ingen ved, hvad der skete den dag, han observerede det mærkelige objekt i rummet.

"Det var sandsynligvis en UFO, men det var helt sikkert ikke noget mystisk, når to mennesker så det samtidigt," sagde han.

Tilbage på Jorden, erfarede Kovalenok, at specialister havde registreret udladninger af udstråling, den dag han så objektet.

"Jeg tror ikke på, når astronauter siger, at de aldrig har set noget ekstraordinært i rummet," konkluderede Kovalenok.

Kommentar

Gennem nogen tid har jeg læst flere af de artikler, som PRAVDA.Ru har offentliggjort om andre emner, bl.a. om Tunguska-eksplosionen i Sibirien i 1908, Teorien om den hule Jord og Mars-ansigtet. Generelt får man ikke det indtryk, at PRAVDA.Ru kan tillægges den store seriøsitet. Jeg kontaktede derfor Ruslands Ambassade i København samt Den Kgl. Danske Ambassade i Moskva for om muligt at skabe kontakt til Kovalenok igen for at få hans version af beretningen – alternativt at få ambassadernes vurdering af seriøsiteten hos PRAVDA.Ru og den offentliggjorte beretning.

I skrivende stund har ingen af ambassaderne svaret på *UFO-Nyts* henvendelse.

Gammel skibskatastrofe
- har den et UFO-aspekt?

I 1904 indtraf den største katastrofe i dansk søfartshistorie. Mere end 600 mennesker omkom, da passagerdamperen "Norge" kolliderede med et rev tæt ved Rockall-klippen vest for Skotland. Siden da har denne ulykke været en gåde.

AF HANS SCHJØRMANN

Ulykken var indtruffet under uklare vejrforhold, men besætningen kunne navigere forbi revene ved hjælp af kort og kompas. En ren rutinesag for den erfarne og kompetente besætning. Der var jo også tale om øer og skær, der blev, hvor de var, og ikke fx isbjerge.

Ved de efterfølgende søforhør kom det da også frem, at ulykken ikke kunne henføres til besætningens føring af skibet. Ingen betydende fejl kunne påvises. Rejsen var forløbet nær perfekt – bortset fra ulykken.

Læseren kommer nok snart til at høre mere om denne ulykke. En dansk-britisk-amerikansk ekspedition vil prøve at nå ned til vraget. Forholdene på stedet er dog vanskelige. Et forsøg i sommeren 2003 måtte opgives.

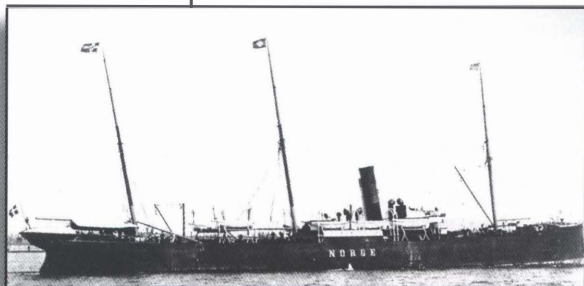
Når dette forlis finder omtale i *UFO-Nyt*, skyldes det, at en underlig oplysning kom frem under søforhøret: Et andet skib, der havde passeret omtrent samtidigt, havde registreret en fejlvisning på magnetkompasset, der gjorde, at skibet var 25 sømil ude af kurs, da det passerede Rockall. Denne fejlvisning var så meget mere mystisk, eftersom den ikke syntes at ligge i apparaturet eller i dettes betjening – og forsvandt da skibet var ude af området. Det skete altså noget omkring selve Jordens magnetfelt.

Det får mig til at tænke på, at adskillige ufo-observationer følges af beretninger om forstyrrelser i magnetfelter. Plausible teorier går ud på, at mange ufo-observationer er fremkaldt af forstyrrelser i magnetfeltet. Der er sammenhæng flere veje rundt mellem ufo-fænomenet og magnetfelter. Der er således god grund til at se nærmere på, hvad der egentligt skete omkring dette gamle forlis. Et af de første spørgsmål kunne være, om en sådan afvigelse i magnetfeltet overhovedet er registreret i andre sammenhænge? Selve det at "Norge"'s besætning ikke tog højde for den peger i den retning.

Men har man siden fundet ud af noget nyt? Er der læsere, der er kyndige på dette område?

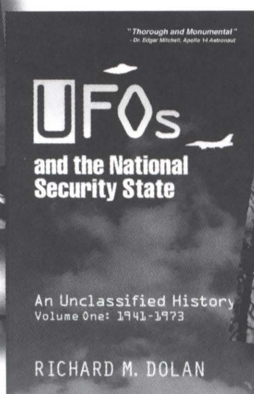

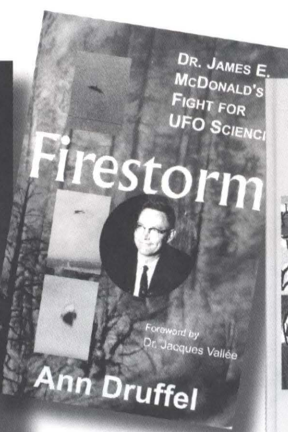
(Kilde: *Politiken*, den 27.6.04, "De fattiges Titanic" af Lars Halskov)

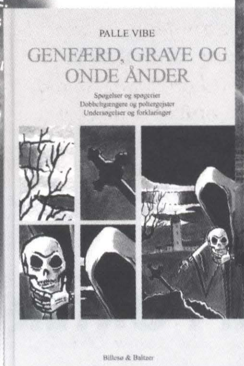

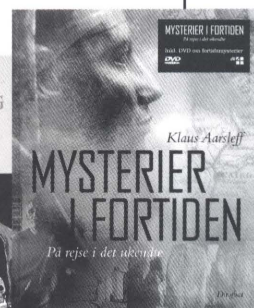
Det danske dampskib "Norge" blev bygget i 1881 i Glasgow. Rederiet DFDS købte skibet i 1898 og lod det ombygge, bl.a. fik skibet en kraftigere dampmaskine på 1.500 HK. Ved forliset den 28. juni 1908 omkom 627.

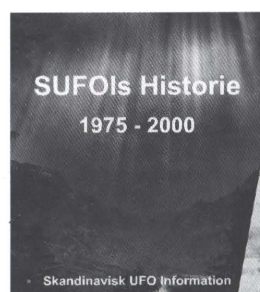

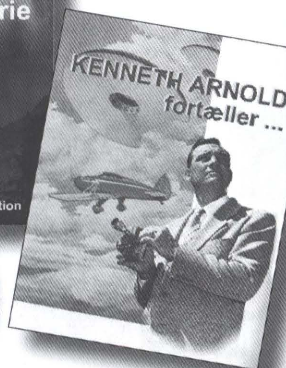

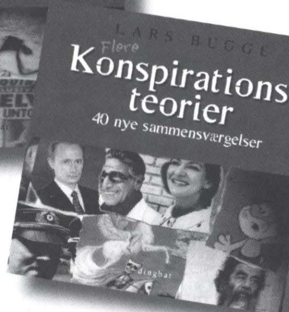

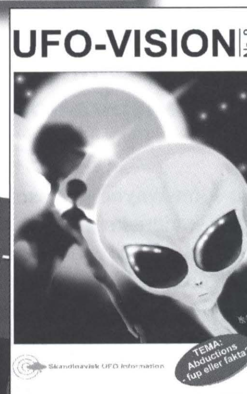

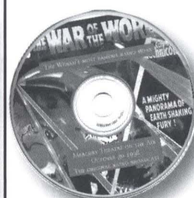

Bestillingskupon

Alle materialer bestilles ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede materialer. Send kuponen til: **SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.**
Ved bestillinger på kr. 250,00 og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr er på kr. 26,00 - uanset hvor meget du bestiller.

Navn: ______________________________

Adresse: ______________________________

Send venligst de afkrydsede materialer:

- ❍ **UFOs And the National Security State,** kr. 349,00 *NYHED*
- ❍ **Firestorm,** kr. 489,00 *NYHED*
- ❍ **Flere konspirationsteorier,** kr. 69,95 *NYHED*
- ❍ **Konspirationsteorier,** kr. 69,95
- ❍ **Kenneth Arnold fortæller** (kassettebånd) Kr. 20,00
- ❍ **The War of the Worlds** (CD) Kr. 88,00
- ❍ **Mysterier i fortiden** (bog+DVD) Kr. 198,00
- ❍ **Genfærd, grave og onde ånder** Kr. 148,00
- ❍ **SUFOIs Historie 1975-2000** (bog+CD), kr. 580,00. (kr. 380,00 for abonnenter)
- ❍ **SUFOIs Historie 1975-2000** (CD), kr. 220,00. (kr. 60,00 for abonnenter) *TILBUD*
- ❍ **UFO-Vision 8,** kr. 59,00
- ❍ **Det uforklarlige,** kr. 249,00

Til det samlede beløb lægges kr. 26,00 i porto/ekspedition

Afsender:
SUFOI
Posekærvej 42
6200 Aabenraa

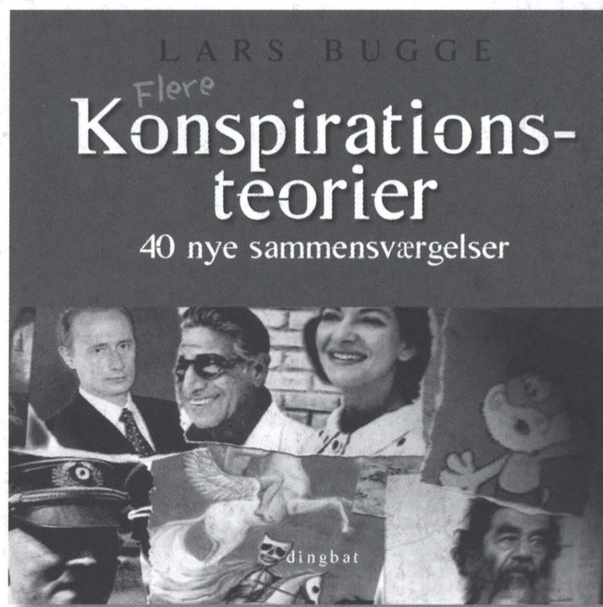
Returneres ved varig adresseændring

POST B
PP DANMARK

AFU
Anders Liljegren
Box 110 27
S-600 11 Norrköbing

40 NYE RAPPORTER OM SAMMENSVÆRGELSER

Står Disney bag massemord på lemminger? Blev Tordenskjold henrettet? Er ex-præsident Clinton morder? Hvad er smølfernes hemmelighed? Ny bog om konspirationsteoriernes farverige univers.

Hvem vidste, at John Wayne og Joseph Stalin var dødsfjender, og at den sovjetiske diktator ved flere lejligheder forsøgte at ombringe Hollywoods westernhelt? Eller at den græske skibsreder Onassis var en skruppelløs superskurk, der i årtier udskiftede den frie verdens ledere, som det passede ham? Eller at Monica Lewinsky-affæren hjalp Bill Clinton med at aflede justitsministeriets efterforskning af, om han stod bag mordet på Hillary Clintons elsker Vince Foster.

Og hvem var klar over, at filmselskabet Disney i 1958 iscenesatte et kynisk massemord på hundredvis af uskyldige dyr? Eller at tegneserien Smølferne i virkeligheden er et kommunistisk propagandaeksperiment.

At sammensværgelsesteorier gemmer på chokerende informationer om verdens rette sammenhæng, kan man forvisse sig om ved at læse Lars Bugges nye samling af konspirationsteorier. Som det var tilfældet med *Konspirationteorier – 40 populære sammensværgelser*, der udkom i 2003 (og stadig kan købes hos SUFOI), blander forfatteren med løs hånd de mest forrykte teorier med seriøse bud på historiske antagelser, der kunne trænge til et kritisk eftersyn. Således er den italienske premierminister Silvio Berlusconis forbindelser til den kriminelle loge Propaganda Due et veldokumenteret faktum, og historien om soldaten Jessica Lynchs heltemodige befrielse fra et irakisk fængsel er bl.a. af BBC blevet afsløret som rendyrket propaganda fra Pentagon.

Danmark er ikke overrepræsenteret i sammensværgelsernes kulørte univers. Men i Lars Bugges nye samling er der ikke desto mindre blevet plads til en række hjemlige konspirationsteorier, som ikke lader deres amerikanske fætre meget tilbage at ønske. Dobbeltmordet på Peter Bangsvej og likvideringen af Jane Horney er en sand guldgrube for konspirationsteoretikere med interesse for besættelsestidens mysterier. Bogen ripper også op i forretningsmanden Harald Plums mystiske tredobbelte selvmord i 1929 og søsætter en kontroversiel teori om Tordenskjolds død i 1720.

Forfatteren og foredragsholderen, cand. merc. Lars Bugge, har beskæftiget sig med konspirationsteorier i en årrække. ”Flere konspirationsteorier” er hans anden udgivelse om emnet og på internetsiden www.konspirationsteorier.dk uddyber og supplerer han konspirationsteorier behandlet i bøgerne.

Lars Bugge: *Flere konspirationsteorier – 40 nye sammensværgelser*, 168 sider, illustreret og indbundet.
Kun kr. 69,95. Bogen bestilles på kuponen side 23.

Næste nummer af UFO-Nyt

Udkommer medio februar 2005.
Læs 2. del om de flyvende trekanter og nyt om Mexico-filmen af de 11 ufoer.